

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja IV. évf. VI. szám 2016. június hónap

Sziágyi emlék

A Timóteus-körösök áprilisi sziágyi estéjének emlékére

Sötét, békés a sziágyi éjszaka,
- két hunyorgó csillagra meredek,
várva az utolsó harsánykodóra,
míg lassacskán álomba szendereg.

Magam is ledőlök, alig alszom el,
máris madárdal koncertre ébredek,
s amit e merész jószág énekel
visszhangozza az erdő, a berek.

Áriája után fölharsan hamar
az eddig kivárók bátor kórusa,
egy odút, zeg-zugot betöltő, pazar,
hálából fogant, szép szimfónia.

*Tűnődöm: lehetnék első is talán,
ki csak a Karmester intésére vár!*

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Zágoni Sándor

A kioszkbeli társaságnak, melynek a Duna-parti kávéház előtt májusban még három összetolt asztalra volt szüksége, július közepén elég volt már egy asztal is. Ekörül is már csak négyen unatkoztak. Tegnap még öten voltak, ma négyen. Eltűnt búcsú nélkül, amin különben nem botránkoztak meg. Ismerték Zágoni Sándor, a fiatal ügyvéd és képviselő szokását: ősszel őt is meglepte a honvágy, de nem mondta senkinek, hová, merre megy, csak sejtették, hogy – haza. Az irodája a főváros-hoz kötötte, de nem egyszer árulta el, hogy volna már csak egy pár száz hold földje, fölcsapna parasztnak, s mint tréfásan mondogatta: hazánk szeretett fővárosába csak Szent Istvánkor zárándokolna fel. Falun született, falun nevelkedett s nem tudott átlátnálódni az aszfaltba. Visszasírt a szíve a kicsi faluba.

– Meglássátok – mondotta a négyre csappant társaság egyik tagja – Sándor egyszer végképp itt hagy minket. A parasztvér kitör belőle, s ott ragad a falujában.

A harmadik asztalnál egy szép szőke leány ült a mamájával.

Jól hallotta, amit Sándorról beszélnek, s idegesen tépdeste egy égő piros rózsaszirmait. Aztán hirtelen fölkel az asztal mellől:

– Mamám, menjünk haza. Fázom.
* * *

Zágoni Sándor, mialatt róla beszélgettek a kávéház előtt, egyedül hevert a hálókocsiban. Lehunyta szemét, de nem tudott elaludni. Az ő lelke ott volt már a kis vöröscserepes fedelű ősi hajlékban. Mít is keres ő már itt? Mi köti ehhez a kicsi házhoz, mely nem is az övé? Apja, anyja meghalt, s az ősi ház lakója egy szegény özvegyasszony.

Egy szegény özvegyasszony... Az ő testvére. Egy egyszerű parasztasszony. Ím, ő úr, a nővére meg parasztasszony. Valahányszor rá gondolt, föllázadt a lelke a nagy igazságtalanság ellen, mely a parasztemberek leányán megesik. A fiúból úr lesz, a lány megmarad parasztnak. S most, hogy ismét erre gondolt, egy bájos leányarc jelent meg előtte. Annak a szép előkelő leánynak az arca, aki egyedül köti őt még a gyűlölt nagyváros-hoz. Ha ez a leány az övé lesz, mehet-e többet a falujába? Ennek a szépséges szép úri leánynak mondhatja-e: isten veled, megyek haza, meglátogatom az én szegény néném. Ő tán mondja: – Vigy el engem is. – Ó, édesem, oda! Nem érzenéd ott te jól magadat. Talán dugdosva küld majd pénzt szegény Annának, aki most könnyes szemmel áldja őt s imádkozik érte lefektében, fölkelésében.

– Eh, úgy lesz, ahogy lesz!

Elkergette a kellemetlen gondolatokat. Mít, hogy ő majd szégyellje a szegény Annát? Nem, nem, ne félj Anna, ne félj...
* * *

Anna és Sándor közt alig volt két év különbség. Együtt nőttek fel, együtt szaladgáltak erdőn, mezőn és együtt dolgoztak. Mikor az úri gyermeket még alig merik az utca egyik széléről a másikra eresztetni egyedül, ők már kapáltak, arattak. A falusi nép nem is tudta elképzelni egymás nélkül e két gyermeket, s

míg Sándor kollégiumban volt, Anna úgy járt az udvaron, az utcán, a mezőn, mint egy árva. Hosszan, sokáig elnézett ama táj felé, ahol a kollégiumot képzelte s sóhajtozva hívogatta: Gyere haza, Sándikám!

A szívük össze volt forrva. Nem vették észre, mint távolodnak el egymástól a külsőségekben. Lassan történt az átmenet s mikor a parasztfiú csinos jogászyerekké serdült, Anna büszke volt rá, szeretettel simogatta a divatos szabású kabátot, s nem jutott eszébe, hogy igazság szerint neki meg úgy kellene öltözni, legalább is úgy, mint a papkisasszonynak. Természetesen találta, hogy az öccséből úr lesz, előkelő úr, ő pedig megmarad parasztasszonynak.

Hát az lett, úr, előkelő úr. És Anna – szegény özvegyasszony. Úgy tetszett Isten bölcsességének, hogy Annát megszorította. Visszaszorult az apai házba egy csomó gyermekkel. Egy pár holdnyi föld: ez mindene. Ha ő is elhagyná, szívtelenül megtagadná a véréből való vért...

Zágoni Sándor indulatosan ugrott föl.

– Nem, nem, Anna! Nem hagylak el, ne félj!

... Ott a kávéház előtt tán épp e pillanatban mondta az a szép leány: mamám, jerünk haza. Fázom.

* * *

Csillagok ragyognak az égen, az est oly szép. Anna és Sándor kint ül a tornácban, nem fogynak ki a beszédből.

– Látod, én megálmodtam, hogy ma eljössz.

Mondta Sándor mosolyogva:

– Én pedig tegnap délután még nem is gondoltam az elutazásra. Hanem,

tudod, este felé valami erős vágyakozás szállotta meg a szívemet. Látni újra ezt a falut, ezt a házat. És különösen téged, Anna! Ó de jó itt! Úgy szeretnék itt maradni halálig.

– Na, megunnád ezt az életet, hamar. Nyomorúság, nyomorúság és mindig és mindig csak nyomorúság. Azok a pestiek nem is sejtik, hogy mi mennyit dolgozunk, kínlódunk.

– Ott többet dolgoznak, többet kínlódnak, Anna.

– Pesten?

– Ott, Anna, ott.

– Hiszen ott azt sem tudják, mi az aratás.

Sándor föl kacagott.

– Ó, az az aratás!

– Bizony az aratás. Jaj, ha tudnád, mint búsulok én, mióta az aratás megkezdődött. Arat már az egész falu, csak én nem. Egy kicsi búzaföldem van az egész őszhatárban s nem kapok napszámot, aki learassa. Mind lefoglalják a módos gazdák. Mire én napszámot kapok, eléri ez a kicsi búza és kipattog a szeme. Kenyerem sem lesz!

– De Anna! Hogy lehet ilyen csekélységért búsulni! Ugyan, hány vékás ez a föld? Úgy-e négy? No lám, lesz rajta húsz véka búzád. Ez az egész. Az ára húsz forint.

– Kevés, kevés, de az *enyém*, Sándor! Jobban esik a kenyér, mit a magam búzájából sötök.

Sándor egy kicsit elgondolkozott.

– Az igaz.
 – Nem is hagyom én tovább ott a búzámat. Holnap nekiállok egyedül s learatom!
 – De már azt nem engedem – pattant föl Zágoni Sándor –, hogy most arass, amikor én itt vagyok. Én majd learatom. Maga sem tudta, miért, bosszantotta ez a dolog. Rosszul esett, hogy az ő nővére ilyen semmisség miatt élvelődik. Húsz forint ára búza miatt. Hisz annyit ő naponta kiad, azt sem tudja, mire. És íme, hiába küldi a pénzt Annának, hiába menti fel az élet gondjai alól. Kesereg, élvelődik, hogy annak a kevés búzának kipattog a szeme s húsz véka helyett talán tizenöt vékát kap!
 Azt mondta Annának:
 – Amiatt a búza miatt ne keseregj. Aludj jól, Anna. Én lefekszem, egész éjjel nem aludtam.

* * *

De hiába feküdt le, csak reggel felé jött álom a szemére. Egész éjjel az kavargott a fejében, ha az a szépséges szép úri leány látta volna őket együtt, hallotta volna a beszédjüket... Nem mertefejezni a gondolatot. Tíz óra felé ébredt fel. Az asztalon ott volt egy pohár tej, egy darab rozskenyér. Ez volt itthon az ő rendes reggelije. Egy pohárban bokréta is volt. Anna erről sohasem feledkezik meg. Hirtelen felöltözött, reggelizett, s ment Anna szobájába. Csak a gyerekek voltak bent, köztök a tizenhárom éves leány, a kis gazdasszony.

– Hát te mit csinálsz?
 – Készítem az ebédet, bácsikám.
 – S hol az anyád?
 – Az édesanyám a mezőre ment aratni.
 – Egyedül?
 – Egyedül bizony, mert ma sem kapott napszámot.
 Tudta jól, hol van a búzaföld. Sietett oda, hogy Annával félbehagyassa az aratást. Haragudott Annára. Ez még sem szép tőle. Mit szólnak a népek, ha látják az ő nővérét aratni, most éppen amikor ő itt van. A követ úr. A nagyságos követ úr!
 Csak mikor a mezőre ért, csillapodott le kissé. Meglegyinté a búzatengerből áradó illat, egyszerre föleszmélt, önkéntelen megállott s összekulcsolta a kezét. Oly rég nem volt a mezőn, oly rég nem járt a rozsok között, oly rég nem hallotta az aratók énekét, a pacsirták Istent dicsérő csicsérgését! Áradó szívvel üdvözölte az édes anyaföldet! Nem volt többé a pesti előkelő úr, ismét a parasztfiú volt, aki sarlóval a kezében halad át a búzaföldeken, vágja a búzát serényen, hullajtja a verejtéket, s úgy örül annak a pár kalongya búzának, mintha színarany volna. Tele volt a határ aratókkal s látván mindenütt a nagy lázas munkát, roppant kedve jött az aratásra.

Vajon tudna-e még aratni? Önkéntelen a bal kezére pillantott, melyen még most is látszott egy vékony forradás. Nem kard sebezte meg, hanem sarló. Alig volt nyolcéves, mikor először állott bele a búzaföldbe s nyiszálgatta – a búzaszálakat. Egyszerre csak nyissz! Jól belevágott a kicsi ujjába. No, meg is tanult aratni.

Haj, mennyit arattak Annával ketten! Versenyeztek, hogy melyik arat több kévét. Anna mindig legyőzte. Az ő keze gyorsabb volt.

Amerre haladt, szeretettel köszöntek az aratók. Meg-megállt, szóba állott velük, megkérdezte, hogy s mint vannak. Megvannak-e elégedve a terméssel?

Ím. Látja már Annát is. Le van hajolva, vágja a búzát egyedül, most meg kiegyenesedik s felnéz az égre. Úgy tetszik Sándornak, hogy Anna panaszosan néz az égre, bizonyosan felsóhajt búsan:

– Istenem, Istenem! De el vagyok hagyatva!

Megszaporázta lépteit, mikor aztán a búzaföldhöz ért, óvatosan Anna mögé orozkodott s hopp! Befogta a szemét.

– Sándor, Sándor!
 – Hát honnét tudod, hogy én vagyok?
 – Ugyan! Mintha volna a faluban több ilyen finom kéz!
 – Az ám, finom – nevetett Sándor. – Na, majd mindjárt megdurvítom. Add csak ide a sarlódat.
 – Csak nem akarsz aratni!
 – De biz akarok! Úgy megkívántam az aratást, hogy azt ki sem mondhatom.
 – Nem neked való az már, szívem. A búzaféjek megcsapkodják a kezéd hátát, a sarló meg fölsérti a tenyeredet: mit szólnak Pesten, ha feltört tenyérrel mégy vissza?
 – Add ide a sarlódat!
 – Nesze...

Arca kigyúlt az örömtől, hogy újra kezébe foghatta a sarlót. Ledobta a kabátját s nekiállt a búzának. Csudálatos könnyűséggel aratott. csakúgy omlott le a lábáról a búza s szaporán gyűltek a kévék.

Közel és messze megállottak az aratók s mind erre a kicsi földre néztek: az özvegyasszony földjére.

– Nézzétek, nézzétek – hallatszott ide – a pesti úr arat!
 Aztán egyszerre csak azon vették észre magukat, hogy az aratók innét is, onnét is hozzájuk sompolyognak, s nagy engedelmelemkéréssel beállnak a búzaföldbe. Ez is ott hagyja a maga földjét, az is, aratják az Anna búzáját s mire a faluban delet harangoztak, csak a tarló mutatja, hogy itt reggel még búza volt.

– Látod, Anna, látod, most is veled volt az Isten.

Mondta Anna könnyeborult szemmel:

– Velem, velem, édes jó testvérem. Istenem, mindenem!

* * *

Aznap éjjel csudaszép álmot látott Zágoni Sándor. Megjelent neki az a szépséges szép leány, s mondta, mellére borulván: jól tudok mindent. Láttam, mit tettél... Ó, ha tudnál engem is úgy szeretni!

Benedek Elek

Kunszery Gyula

SIMOGASS MEG

Maradj meg nekem, ami voltál,
 éjsztét lelkem fehér álma:
 fekete domban mintha állna
 aranyoltár.

Engem gyötör a bűn is, láz is,
 forró homokon lép lábam,
 te légy a lét nagy pusztájában
 hűs oázis.

Ha vad harcoknak szörnyüség
 ge
 fölka verná én szelíd, méla
 merengő lelkem, te legyél te
 a béke, béke!

S ha fojtogatna könnyes bánat,
 ha nyomna bűn, ne dobj el

érte,
 szoríts magadhoz és legyél te
 a bocsánat.

És ámothozó édes mákony
 legyen a te szent emlékképed
 nyomasztó, ködös, kinos,
 tépett
 éjszakákon.

S úgy simogass meg, mint az
 anyám,
 ha majd bozontos, bűnös fejem
 öledbe, a szent, tiszta helyen,
 lehajtanám.

Furcsa beszámoló egy nem mindennapi utazásról

Felkerekedvén hajnali órán jó vezetőnk már látta a sűrű fellegeket, mik ránk borították záporukat majd vad dühüket, hogy megnehezítsék szép utazásunk: hullott a jármű folyton a sorból, embereink is megszomorodtak míg az eső dőlt, dőlt csak az égből. Ám nem engedi csúf diadalra szellemiségünk mindezt, és a meleg nap újra megsimogatta a lelkünk, és vezetőnk is bátorított. Láttuk az országot sok kicsi házát: szarvasi mását szép, patinás építményének. Templomok, várak szép Magyarországot tájairól magasodtak a parkban, és még kisvonat is robogott mini síneken által. Fő helyen állott büszke magyaroknak szép palotája: kék Duna partján hidainkkal megkoszorúzva. Adva a testnek mind, ami jár (és ugyanígy kicsi busznak), végre beértünk szép Kecskemétre cifra tojások látására. Repült a sok szó, ámult a szem: mégis a legjobb a jó tanítás volt és nem a dísz. Színházba érve jó segítőkink tűrve a morgást ültetik végre a népet a székre, a pótra – de jó hely az mégis. Dől a kacaj, de lehetne még sírni is rajta: mily ármányos az emberi nem. És mire újra szállunk a buszra már éjjeli óra köszönt reánk. Ám pergett az óra s az út ugyanígy. Mind hazaértünk s tudjuk okát. Hála is érte.

Fiumei Éva

Négy tanító történet

Nézőpont kérdése

Két jó barát sétálgatott az alkonyi kertben. Az egyikük, a pesszimista, megállt a rózsaaágyas előtt és így szólt:

- Csodálatos virág a rózsza, a kertek királynője! Milyen szomorú, hogy tuskéje van!

Társa, aki optimista volt, elmosolyodott és így válaszolt:

- Szerintem viszont csodálatos, hogy a tuskéknek mindig van rózsájuk!

A másik szemszögéből

Egy plébános jegyesoktatás alatt különleges „segédeszközt” használt. Volt ugyanis egy olyan festménye, amely egy hegyet ábrázolt: ha balról nézték, sárgás színben játszott, ha jobbról, az egész kép zöldesnek tűnt.

A plébános a kép két oldalára ültette a jegyespárt, majd megkérdezte őket, milyen színű a hegy. A válasz természetesen eltérő volt. Majd megkérte őket, hogy cseréljenek helyet, és újra a kép színe után érdeklődött. – Ekkor derült ki a fiatalok számára a csalóka festmény titka.

- Gondoljatok erre a képre, ha véleménykülönbség adódik köztetek! - mondta a plébános. - Mielőtt veszekedni kezdenétek, ki-ki a maga igazát védve, cseréljétek helyet gondolatban, azaz vizsgáljátok meg a dolgot a másik szemszögéből is! Így biztos, hogy vitatkozás helyet hamarosan egyességre juttok.

Mindenkit a maga mértéke szerint

Zusza rabbi nem sokkal halála előtt így elmélkedett:

- Ha meghalok, a Főnséges színe elé kerülök. Ő, amikor ítéletet mond felettem, nem azt kérdezi majd tőlem, hogy „Miért nem voltál Mózes?” ;sokkal inkább azt kérdezi: „Miért nem voltál Zusza?” Nem az érdekl, hogy miért nem értem el valásunk teljességének mértékét, amelyet a Tóra és a Talmud tár elénk, hanem sokkal inkább azt vizsgálja majd: miért nem értem el azt a mértéket, amelyet Ő pontosan rám méretezett, nekem rendelt. A Teremtő az alapján ítél, hogy azzá váltam-e, akinek Ő elgondolt és teremtett engem.

haszid legenda

A magyarázat

Szapienciusz atyát egyszer felkereste egy tudós ember:

- Atyám, elismerem, hogy remeteéletteddel nagy bölcsességre tettél szert. Azonban én minden tudományom ellenére sem tudok felfogni bizonyos igazságokat a hit dolgában. Világosítsd meg nekem ezeket! - kérte.

Az atya, mielőtt beszédbe kezdett volna, egy fakupát adott a tudós ember kezébe, és a korsóból vizet öntött bele. Ám hiába lett tele a kupa, a szerzetes tovább öntötte a vizet.

- Hagyd abba, atyám, már csordultig tele van! - szólalt meg a tudós.

- Látod, éppen erről van szó a te esetemben is - magyarázta Szapienciusz atya. Teljesen tele vagy mindenféle előítélettel és okoskodással. Már nem fér több beléd; ezért nem tudja neked Isten, sem én megmagyarázni mindazt, amit nem értesz.

A KÁINI ÉRZÉKETLENSÉG LITÁNIÁJA

Uram, te irgalmazz! - Uram, te irgalmazz!
 Krisztus, te kegyelmezz! - Krisztus, te kegyelmezz!
 Uram, te irgalmazz! - Uram, te irgalmazz!

Teremtő nagy Úristen! - Irgalmazz te, mi nem!
 Megváltó Fiúisten! - Irgalmazz te, mi nem!
 Szeretet, Lélekisten! - Irgalmazz te, mi nem!

Melletted emberek rohannak a boldogtalanságba!
 - Hát őrzőjük vagyok én?
 Körülötted zajlik a történelem legnagyobb
 aposztáziája!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Naponta megkérdezik tőled: van Isten?
 - Hát őrzőjük vagyok én?
 Naponta várják, hogy egy fokkal műveltebb légy!
 - Hát őrzőjük vagyok én?
 Naponta remélik, hogy mondj ki egy biztos szót!
 - Hát őrzőjük vagyok én?

Figyelnek téged, hogy megpillantsák szemedben az
 Istent!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Figyelnek téged, hogy meghallják a te szádból meg-
 szólal-e az Isten?

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Figyelnek téged, hogy kezdeddel kinyújtsa feléjük ke-
 zét az Isten!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Körülötted zajlik a történelem legnagyobb szeretet-
 lensége!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Táborok állnak egymással szemben, hogy megfojtsák
 egymást!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Osztályok állnak egymással szemben, hogy legyőzzék
 egymást!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Emberek állnak egymással szemben, hogy kiirtsák
 egymást!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 A szomszédban az éjjel valaki sírt, és te hallottad a
 sírást!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Az utcában összeverekedett két részeg és te fölédjük
 hajoltál, tovább mentél!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 A fiatal feleség ügyvéd után futkos, válnak!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Az utcasarkon látsz két egymásba borult önzést!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Körülötted zajlik a történelem legnagyobb kétségbe-

esése!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Anyád sír, hogy az apádat mentsd meg!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Apádnak fáj, hogy neki csak te maradtál, és elvesztek
 testvéreid!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 A gondolkodás elől a tébolyodott zajba menekülnek
 sokan!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Neked lett volna egy negyed órád, hogy végiggon-
 dold a barátod sorsát és
 helyette a TV elé ültél!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Rászántad magad, hogy mások boldogságáért élj, és
 még semmit sem tettél!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Az öregek hiába várnak rád!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 A felnőttek eltompultak és megalkudtak!
 - Hát őrzőjük vagyok én?

A fiatalok elfecsérlik legszebb éveiket, mert nem tud-
 ják mit kellene kezdeni magukkal!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 A gyerekek úgy nőnek fel, hogy nem látnak maguk
 körül mást, csak önzést!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Millió és millió ember meg sem születhet, mert meg-
 öli őket a jólét, kényelem, önzés!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 A tömegnek nincsenek vezetői!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Az új nemzedéknek nincsenek nevelői!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Jézusnak nincsenek követői!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 A kétségbeesés és kiúttalanság órájában a remény és
 cél tudói lanyhák, gyávák és tervszerűtlenek a mun-
 kájukban!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Senki sem akarja az embereket a boldogtalanságból
 és a céltalanságból megmenteni!

- Hát őrzőjük vagyok én?
 Isten Báránya, te vedd el a világ bűneit!

Mi semmit sem teszünk!
 Isten Báránya, te vedd

el a világ bűneit!
 Mi semmit sem te-

szünk!
 Isten Báránya, te vedd

el a világ bűneit!
 És hagyj nekünk bé-
 két!

Várni Rád

Manapság sokszor panaszkodunk arra, hogy gyermekeink, de talán már a felnőtt társadalom nagy része is türelmetlenségben szenved. Elhatalmasodott az „add Uram, de rögtön” életérzés, amelyben nem kis szerepet vállalnak a média és a jóléti társadalom elvárásai. Ennek következtében nem csupán a munkánkban, hanem a magánéletünkben is egyre kevesebb türelmet tanúsítunk. Mennyiben lehet ez oka a rossz házasságoknak, a válásoknak és a „szingliségnek”? – ezekről kérdeztem Koltai Mária család – pszichoterapeutát.

Létezik e manapság még türelem a párválasztást illetően?

A mai társadalomra semmilyen téren nem jellemző a türelem. Azt is mondhatjuk, hogy a szerelemnek az igazi ihletettsége, az udvarlás, várákozás teljesen kivészett a mindennapokból. A türelmetlenség globális jelenség, szinte az egész világ ettől szenved. Sőt, generált felgyorsulás van. Nézzünk egy rajzfilmet és azzal megértjük, miért ilyenek a gyermekeink. Fel-foghatatlanul gyors vágások, reklámok, képváltások, fények. Minden, ami gyorsasággal köti le a figyelmet. Izgalom, feszültség, rohanó események.

Mi lehet ennek a változásnak a következménye?

A XX. században a fejlődés és növekedés felgyorsult, melynek következtében sokkal korábban serdülnek a gyerekek. Korábban jelennek meg a pubertás jelei, mint mondjuk száz évvel ezelőtt. Sajnos a testi fejlődéssel az érzelmi és pszichológiai fejlődés nem jár együtt. Ennek következtében ez a két jelenség nincs szinkronban egymással, és ez feszültséget okoz. A fiatalok a testi fejlődésükre hivatkozva minél előbb felnőttek és szabadok szeretnének lenni, és úgy is cselekednek, mintha már „nagyok” lennének.

Ez azt jelenti, hogy korábban kezdik el a párkeresését, annak ellenére, hogy érzelmileg és pszichésen még nem érettek rá?

Pontosan erről van szó. Sőt, a párkereséssel manapság együtt jár a szexuális élet, a fiatalok minél hamarabb sort kerítenek a testi kapcsolatokra és nem hagynak időt az egymás – főképp pedig saját maguk – megismerésére. Ettől kezdve sem a szexuális, sem az érzelmi életükben nem találják meg a társukat, hiszen azt mondhatjuk, hogy még azt sem tudják, mire vágyanak, mit szeretnének ezen a téren.

A türelemről azt mondják, ez nem egy magunkkal hozott képesség, hanem otthon a családban tanulhatjuk meg. Lehetséges, hogy a szülők nem tanítják türelemre a gyerekeket?

Sajnos a világ és ezzel együtt a szülők is türelmetlenségre tanítanak. Vásárolni, fogyasztani, vágyakat és igényeket azonnal kiszolgálni, örömet szerezni, bódítani, jól érezni magunkat. Felgyorsult az idő, az információ, az esemény. Ennek következtében a fiatalságnak nem jut ideje arra, hogy éretté váljon, ezért nem is lesz képes igazán a szerelemre, a párkapcsolatra, az elköteleződésre.

Mit nevezünk türelemnek, meg lehet e határozni a gyakorlatban ezt a fogalmat?

A türelem egy komplex készség. Képesség arra, hogy tudjunk várakozni ingerültség nélkül, hogy el tudjuk érni a célunkat akadályoztatás esetén is anélkül, hogy valamilyen erőszakhoz folyamodnánk. Ide tartozik a fájdalom elviselése panaszkodás nélkül, és az is, hogy figyelmesen, gondosan végezzük a feladatainkat. Ehhez képest már a csecsemőket arra tanítjuk, ha éhes vagyok, azonnal kapom a tejet, és nem várjuk ki a megfelelő időt. Nem késleltetünk, és várakoztatjuk gyermekeinket a megfelelő

módon, így a felnőtté válás útján ezt nem tanulják meg. Az időnek van egy dinamikája, egy tempója; ha emberré akarsz válni, akkor meg kell tanulnod, hogy nem lehet mindent rögtön és azonnal megkapni, megtenni.

A házasságon belül milyen szerepe van a türelemnek?

A türelemnek már a kezdet kezdetén nagyon fontos szerepe van, hiszen ki kell várni azt a társat, akire vágyom, és nem feltétlen az elsővel összeházasodni, akivel

találkozom. Amint már említettem, türelem kell ahhoz is, hogy megismerjem önmagam, mert e nélkül nem vagyok alkalmas a helyes választásra. Azután, ha egy pár kiválasztotta egymást, akkor türelem kell ahhoz, hogy megismerjék a másikat. A kezdet kezdetén, a szerelem időszakában rávetítjük az elvárásainkat egymásra, és csak a jót vesszük észre. Később azonban kiderülnek a problémák, a különbözőségek, és akkor aztán türelem kell az összecsiszolódáshoz, a megbeszélésekhez, a helyes bánásmóddhoz. Ez komoly pszichológiai munkát is igényel. Ha esetleg egy párról kiderül, hogy nem illenek össze a felek, akkor a szakítás után is türelemre van szükség, nem szabad azonnal elkezdni mással randevúzni. Türelem kell ahhoz is, hogy tanuljunk a hibákból, és természetesen a fájdalomhoz is.

Hogyan járul hozzá a türelmetlenség az igen magas válási adatokhoz?

Sajnos a kamaszok túl korán elkezdnek együtt járni, ahelyett, hogy baráti kapcsolataikat építenék, és abban fejlődne az érzelmileg. Egészen egyszerűen azért, mert ezt látják a filmekben, ez az elvárás a közösségi oldalakon, ezt sugallják a slágerek és az egész világ. Manapság, ha valakinek nincs párkapcsolati fotója közzétéve a világhálón, akkor az már „ciki” és nem „trendi”. Párterapeuta-ként azt tapasztalom, hogy hihetetlenül korán, nagyon komoly elköteleződés-szerű kapcsolatban élnek a fiatalok. Azonnal összeköltöznek, vagy a közösségi oldalakon „életem értelme”, „örökké együtt” és ehhez hasonló címekkel illetik az éppen aktuális társukat. Harsányan együtt vannak, kihagyva az udvarlás és az ismerkedés lépcsőfokait.

Ezek szerint egy nagyon fontos lépcsőfok, a barátságok kialakulása kimarad a kamaszkorból?

Egyértelműen, hiszen az erre alkalmas életszakaszban már komoly együtt járáások vannak, s nincs idő barátkozni. Ez óriási veszteség az érzelmi fejlődést tekintve, mivel ez lenne az a kapcsolat, ahol megtanulhatnák a fiatalok a nem szerelmen alapuló együttléteket és alkalmazkodást. Ezeken keresztül válhatunk alkalmassá az ellenkező nemmel való szerelembe esésre, a házasodásra, az elfogadásra, megbocsátásra, a szülővé válásra. A fiúk manapság nem bandáznak, sőt, ha valamelyiknek 17 évesen még nincs barátnője, akkor már azt mondják a társai vagy a környezete, hogy „gyanús”. Pedig egy fiú 17 évesen még nem a párkapcsolatra hivatott, hanem arra, hogy a saját korosztályában megismerje a saját maga szerepét, erejét, helyét.

Hogyan és kik közvetíthetik ma ennek a jelentőségét a fiatalok felé?

Elsősorban a szülők, az iskolák és a média szerepe lenne az a nevelési és pszichológiai feladat, hogy megértessük a kamaszokkal: önmegismerés nélkül sem hivatást, sem társat nem lehet választani. Csak az az ember képes párkapcsolatra, aki jó határokkal, stabil személyiséggel rendelkezik. Megjegyzem, itt lép be annak a jelentősége is, hogy az érett személyiség képes leválni az őt felnevelő családról.

Azt hiszem, itt megállhatunk egy pillanatra, hiszen ez korunk másik igen jelentős problémája, hiszen sokszor még 30 évesen is a szülőkkal laknak a fiatalok, nem képesek elköteleződni, sem a munka, sem pedig egy társ mellett. Ennek mi lehet az oka?

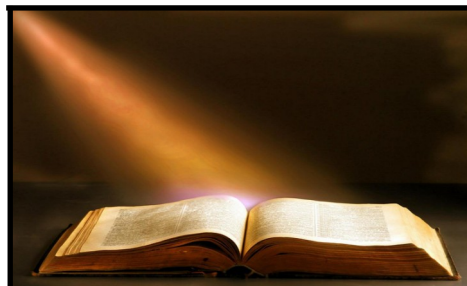
Ennek is ugyan az lehet az oka: a felgyorsulás és a türelmetlenség, hiszen nincs idejük a fiataloknak érett, önálló egyéniséggé, önmagát és vágyait ismerő személyiséggé válni. Leválás nélkül összecsapódnak a párok, közben idővel természetesen változnak, érettebbek lesznek, és egyszer csak ott állnak, mint kiégett házaspárok, és jönnek a viharos válások. További probléma, hogy az emberek nem képesek egyedül lenni. Mindegy hogy ki,

csak valaki legyen mellettük. Az érett személyiségnek az az egyik ismérve, hogy képes egyedül, önmagával lenni, meg tud állni a saját lábán. Tud gondolkodni, véleménye van, ismeri vágyait. Én abban látom a megoldást, hogy a nevelésben efelé irányítsuk a fiatalokat: legyenek önállóak és ismerjék meg önmagukat, mielőtt komoly kapcsolatba kezdenek. Legyenek barátaik a saját korosztályukból, engedjük őket bandázni, együtt lenni.

Mit tehetünk szülőként a gyermekeink türelemre neveléséért?

Erre igen egyszerű a válaszem: a példamutatással. Azt, hogy hogyan kell megbocsátani, problémákat megbeszélteni, férfinak vagy nőnek lenni, azt leginkább a mi példánkon keresztül tapasztalják meg a gyerekek. Fontos lenne hallaniuk a nagyszülőket, dédszülőket történeteiről, a szerelemről szóló nagy családtörténeteinkről. Beszéljünk azokról az időkről, amikor egy levélnek vagy egy találkozásnak óriási jelentősége volt. Amikor sokat kellett küzdeni azért, hogy legalább egy kis időre egyedül maradhassanak a szerelmesek. Jó lenne, ha arról is tudnának az unokák, hogy mi mindent vállaltak a nagyszülők azért, hogy a család együtt maradjon, milyen nehézségek és örömök építik a szeretet-kapcsolatot.

Átvétel a Szív újságból

**A Biblia
olyan,
mint a:**

- **Kenyér:** „Ez a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon.” Ján 6,50
- **Tűz:** „Nem olyan e az én Igém, mint a tűz? Így szól az Úr.” Jer 23,29
- **Lámpás:** „Lábam előtt mécses a Te igéd, ösvényem világossága.” Zsolt 119,105
- **Tej:** „Mint most született csecsemők, az Igének tiszta tejét kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre.” 1Pt 2,2
- **Méz:** „Az Úr döntései...édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is.” Zsolt 19,10 – 11
- **Arany:** „Kívánatosabbak az aranyból, még a sok színaranyból is.” Zsolt 19,11
- **Tükör:** „...aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele...” Jak 1,23 – 25
- **Kalapács:** „Nem olyan e az én Igém...mint a sziklazúzó pöröly?” Jer 23,29
- **Kard:** „Vegyétek fel...a szellem kardját, amely az Isten beszéde.” Ef 6,17 és Zsid 4,12
- **Mag:** „Romolhatatlan magból születtetek újjá, Isten élő és maradandó Igéje által.” 1Pt 1,23

Luis Evelyn: Az örömműtje III.

Isten, amikor kinyilatkoztatta magát, ezt a hallatlan dolgot művelte: a világot örömmel töltötte meg! Krisztus főleg két dolog miatt tesz szemrehányást apostolainak: a félelem és a szomorúság miatt.

Ne féljeteK, csak higgyeteK!... Mit félteK, kicsinyhitűek? ... Én vagyok, ne féljeteK! Mária, mit sírsz, kit keresel?... Miről beszélgetteK útközben, hogy olyan szomorúak vagytok? Ó, ti okatlanok és késedelmes szívűek a hitre!"

Mi pedig nagy janzenista módon kitaláltunk egy vallást, a szomorúság és a félelem vallását. Ellentmondást nem tűrve teremtünk magunknak Istent a magunk képére és hasonlatosságára. Mivel mi nem szeretjük Őt valami nagyon, hajlandók vagyunk úgy képzelni, hogy Ő is alig törődik velünk. És mivel mi nem örülünk Neki valami nagyon, hajlandók vagyunk azt gondolni, hogy Ő sem leli bennünk valami nagy örömet.

Ez ellen azonban az egész kinyilatkoztatás tiltakozik! Az egész kinyilatkoztatás felsorakozik, hogy megmagyarázza nekünk, hogy az Isten nem olyan, mint mi vagyunk! Ha azt akarjuk tudni, Ő mit érez iránypunkban akkor ne abból induljunk ki, hogy mi mit érzünk az Ő irányában. Hogy Isten jó, még akkor is, ha mi rosszak vagyunk. Hogy Isten szeret minket még akkor is, amikor mi nem szeretjük Őt. Hogy Isten előbb szeretett minket. Ő kezdte.

Sok keresztény nem szeretne olyan lenni, amilyenek Ő az Istent elképzeli: jobbak volnánk, mint Ő. Minden lendületük elszívárog ezen a alattomos repedésen - ha Istenre gondolnak mérgesnek, elégedetlennek, fejszövőválnak képzelik. Ha színe elé képzelik magukat, az elítélő Bíró szavát vélik hallani.

Amikor az igazi Isten kinyilatkoztatta magát, az emberek megértették, hogy minden eddigi vallásos gesztusok csak fáradt erőlködés volt. Szerették az Istent - de valami csüggedt szeretettel. Szeretettel, de nem hitték, hogy tetszeni tudnak Neki. Nem tudtak örülni Neki, akihez fordultak. Hagyták, hogy lassan-lassan valami fátyol ereszkedjék Közéje meg közéjük, félelemből és szomorúságból, félreértésből és nemtörődésből szőtt fátyol. Az Isten távollétén elszomorodva, az Ő hallgatásától visszariadva oda jutottak, hogy saját magukat Nálánál nagylelkűbbnek és tevékenyebbnek gondolták. És hozzászórtak egy néma Istenhez - aki alapján véve elég jól intézi a dolgokat. Annál jobban fölszabadultak, hogy egyéni érdekeiket keressék, hozzátapadjanak mindennek, amitől valamit várni lehet, mert hisz Istentől nem várnak semmit!

De amikor Isten kinyilatkoztatta magát, elszagattott minden fátyolt, szétrepesztett minden határolást. Elkápráztatta az egész világot. Amikor Isten Istennek mutatta magát, az az öröm kinyilatkoztatása volt.

Isten végtelenül jobb volt, mint amilyenek hitték!

Isten fiatal volt, kedves, előzékeny, végtelenül jóindulatú, irgalmas, merész, megértő, vidám, gyermek, boldog, egyszóval *Isten volt az Isten !!!*

Vártak egy Bírót, egy bosszúállót, egy hóhért - és erre egy gyermek született. Az ember elszámolásra készült, rendbehozni magát az Istennel - és erre egy csecsemő nyújtogatja magát, és szeretetet kér, gondoskodást, védelmet és kedvességet. Mindazt a bizalmaskodást, amit mi sohasem mertünk volna megkockáztatni Istennel szemben, Ő megtette nekünk!

Az Evangélium valami óriási vígsággal kezdődik. Üzenetek, ígéretek, csodák, meghívások, állandó meglepetés. A világ meghökken. Mindenki végtelenül többet kap annál, amit lehetségesnek hitt. Erzsébet, a meddő - szül. Zakariás, a hitetlen - prófétál. A Szűz - anyává lesz. A pásztorok az angyalokkal beszélgetnek. A mágusok mindenüket odaadják. Zakariás már nem fél meghalni.

A legsürgősebb üzenet, a legnyomósabb felfedezés, amit mindenekeelőtt meg kellett tanulni, az, hogy Isten nem olyan, amilyenek mi Őt gondoltuk, hogy Isten végtelenül jobb, kedvesebb, káprázatosabb, elragadóbb, mint amilyenek valaha is képzeltük Őt. A nagy, a fő feladatunk hogy ujjongjunk, hogy hálát adjunk, hogy elszégyell-

jük magunkat - aztán fölmagasztaltassunk, sírjunk és kacagjunk, hogy kezét és lábát csokoljuk. Összetörött az a szomorú, szegényes és csúf bálvány, amit mi Istennek mondtunk. Egész vallásunk erőtlen volt, amit szomorúságban éltünk, abban a tévedésben, hogy egyedül vagyunk, és néha még magunkat is jobbnak gondoltuk Istennél, akihez pedig fordultunk.

Sokan azok közül, akik azt hitték, hogy Istenben hisznek, nem ismerik föl Őt amiatt a kép miatt, amit maguknak Őröla alkottak. Az igazi Isten előtt kivilágosodik, hogy lustaságból, nemtörődömségből, nehézségből már csak egy bálványt imádtak. Isten elenyészett szívükből, mialatt szépen őrizték az Ő képét. Oly régóta hitték - hogy végül is már nem hisznek. Oly régóta imádkoznak - hogy végül is már nem imádkoznak. Oly régóta várják Őt, hogy végül is már nem várják Őt. Egy bizonyos szokásos nemhit befészkelődött a túlságosan szokásos hit helyébe. Egy bizonyos nemimádság alattomosan beszüremkedett a túlságosan szokásos imádság helyébe. Bizonyos lemondó bizalmatlanság lépett mintegy erénygyakorlatként az élő reménységük helyébe.

Viszont sokan, akik istentagadók voltak, észrevették, hogy alapszabán véve igazuk volt, amikor visszautasították azt az istenképet, amit mutattak nekik. Isten nem lehet ilyen keményen mogorva, ilyen szomorú, ilyen unalmas, ilyen visszataszító, amilyenek megpróbálták elhithetni velük, és hogy végeredményben alapvető hit volt az, hogy tagadták Őt.

És mindnyájan önkéntelenül elismerik: olyan végtelenül jó Ő, amilyenek szeretnék volna Őt, de nem mertük hinni, hogy csakugyan ilyen...

Amerre Ő ment, mindenütt örömteli megkönnyebbülés volt az eredmény. Jött, odanézett, szólt, hívott - de mindenütt öröm fakadt, meg remény és lelkesedés, elragadtatt, megmámorosított mindenkit. Megmámorosította a tömeget kenyérral, a halászokat hallal, a borivókat borral, a betegetek gyógyulással. A tétova emberiség meghökkenve megállt a hihetetlen boldogság láttára. Rádöbrent, hogy eddig nem hitt, holott azt képzelt, hogy hisz. És hogy mindig is kereste, hiányolta, sírta, várta - akkor is, amikor gondolta, hogy nem hisz. A kenyérszaporításkor a tömeg hirtelen rádöbrent, hogy már nem éhes. A tömeg nem éhes, képzeld el! Néhány perccel előbb még verekedtek volna egy falat kenyérért. Lesték egymást, figyelték a kiváltságosokat, akiknek még volt valami ennivalójuk. Szenvedtek, háborogtak, elsőtétültek...

És most mindenki tenyerén tartotta azt a csodálatos kenyeret, amely Isten szájából származó szóból lett. Azzal hogy így tartották, csodálatosan kielégült, jóllakott a szívük. Lassan szájukhoz emelték ezt a szent kenyeret, ezt az égből szállott kenyeret, amely életet adott a világnak. Áldoztak. Szemüket lehuntyák, megálltak... túl sok volt... túlságosan gazdagok lettek, túl gyengék voltak ekkora gazdagsághoz. Szívük összeszorult és sírva fakadtak, mert már nem volt szükségük semmire, már eszükbe sem jutott, hogy egyenek. Nem volt már kedvük hozzá!

És a borivók már nem voltak szomjasak attól kezdve, hogy kezükben tartották azt a boros kupát, (víz volt-e? bor volt-e? vér volt-e?) tudták, hogy nem szomjasak igazán. Addig biztosan akartak inni, előtte pár perccel még úgy gondolták, hogy az ünnepség el van rontva, a vendégek meg voltak sértődve, a völegény szégyellte magát. És akkor jött az a rendelkezés, az a gesztus, és azt a második - annyira különböző! - bort töltötték a megzavarodott felszolgálók a kupákba, és most már mindenki ráébredt, hogy már nem szomjas, hogy szomjúsága, elégedetlensége, bosszúsomja csak gyűlöletessé, erőszakossá torzult Istenszomj volt...

Lám, itt az Isten, Istent kaptuk, Istent ittuk. Már nem vagyunk szomjasak, mindörökre elég volt. Ez a kupa kifogyhatatlan szomjúságoldó. Megkóstolták. Vágyták. Áldoztak. Ezek a faragatlan ivók, ezek a munkában megkeményedett parasztok, ezek a vidám kacagók most nevettek és sírtak, megmámorosodtak ivás nélkül, mert az Isten jósága megmámorosította őket, százszor jobban, mint a legtisztább, legerősebb bor.

Folytatjuk.

G y e r m e k o l d a l

Zselici kerékpártúra

Végre elérkezett május 21-e hittanosok tavaszi zselici kerékpártúrájának napja. Miután a bringáinkat a teherautóra felpakolták, a Zöld Sárkány buszunk 8 órakor elindult Lipótfára. Innen verőfényes napsütésben kerékpárral gurultunk a dimbes-dombos tájon keresztül a Zselic szívébe.

Egy kis pihenő után felmáztunk a kilátóra, ahonnét a gyönyörű tájat láthattuk meg. Ezek után Lóránt atya mesélt a csillagok és a Biblia összefonódásairól. Itt tanultunk egy szép éneket, mely Jézusról és a csillagokról szólt. A Csillagparkban nagyon érdekes előadást hallottunk a meteoritokról, a csillagokról, a Napról. Az emeleten komoly távcsövekbe meredve kémlelhettük az égbolton látható érdekességeket.

Aztán újra biciklire pattantunk és elindultunk a Ropolyi-tó partjára, ahol a nénik finom ebéddel vártak bennünket. Ebéd után lehetőségünk volt, focizásra, frizbizésre és aki akart készíthetett fénylő csillagot. A kirándulásra elkísért bennünket Tamás atya is, aki képekben örökítette meg a nap eseményeit. Elfáradva, de élményekkel gazdagon érkezünk haza az esti órákban.

Köszönjük szépen Lóránt atyának és minden segítőjének ezt a csodás napot!

Horváth Sára Bárdos Iskola, 5/b

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

Ha a megfelelő bibliai neveket írod be, akkor a számok alatti sorban megkapod a megfejtést. Csak a háttértől eltérő színű kockákba kell betűket írni.

Így nevezik Pál apostol tanítómesterének egy megnyilatkozását.

1. Az ő vezetésével győzött Izráel a midiániták felett;
2. Prófétaasszony Jézus születésekor;
3. Mózes nővére;
4. Az első főpap Izráelben;
5. Jákób egyik fia, a templomi szolgálatra rendelt törzs ösátya;
6. Dávid apja;
7. Egy bátor királynő, népének megmentője;
8. Az egyik evangélista;
9. A gyülekezet szegényeinek támasza, aki Péter imájára támadt fel;
10. Egy csaló házaspár férfi tagja;
11. A Dávidot megfeddő próféta;
12. Kain testvére;
13. Mózes felesége;
14. A csaló Ananiás felesége;
15. Egy bolond férfi okos felesége.

Találj bele az oroszlán szájába!

Szükséges hozzá: papírtányér, csomagolópapír, ragasztó, olló, fekete filc, kötél

Fogj egy papírtányért és ragaszd rá egy nagy darab csomagolópapír közepére, majd vágj egy nagy lyukat a tányér közepén, ez lesz az oroszlán szája. Fogj egy író alkalmatosságot, mondjuk egy fekete filctollat és rajzolj sörényt, szemet, orrot, ha kész csíptesd fel valahová (pl. egy kifeszített kötélre). Minden gyerkőc kezébe adj 5 db kis kerek csomagolt csokit, vagy kitalálhatsz más is :). A feladat beletalálni az oroszlán szájába, az nyer aki minél több – jelen esetben – csokit dob át száján. Az édességet persze a végén bezesebelhetitek!

Fekete Zsuzsa

A kattogástól az új életig

A drogtól erős, bátor és magabiztos volt, sosem érzett éhséget. Akkor sem volt fáradt, ha napokig nem aludt, tulajdonképpen szárnyalt. Otthonról vagy a boltokból lopott, hogy droghoz jusson, ha nem sikerült az akció, dührohamok törtek rá, tört-zúzott. Azt mondja, új életet szeretne kezdeni. Gergő 14 éves. A református egyház ráckeresztúri Fiatalkorúak Rehabilitációs Otthonában több kamasz srác próbál szabadulni függőségétől. Gergő terápiája három hónapja tart. A szakemberek azt mondják, hogy a tizennégy éves fiú mindent megtesz a gyógyulásért. A fiúval szülői engedéllyel készíthettünk interjút, neve megváltoztatásával.

Már három hónap tapasztalat van mögötted. Milyen az élet a tinirehabon?

Más itt az életem, mint korábban. Rendszer van, időhöz vagyok kötve, próbálok felvenni a ritmust. Szerintem kint is ez lenne a normális, ezt próbálok itt megtanulni.

Hogyan zajlik egy nap?

Reggeli után csoportfoglalkozáson veszünk részt, ahol az érzéseinkről beszélünk, majd tanórák, ebéd, takarítás, szabadidő, csoportfoglalkozások, tanulás és vacsora.

És otthon hogyan telt egy napod?

Otthon felkeltem, már ha egyáltalán aludtam és egyből mentem drogot szerezni.

Mi volt a sulival?

Suliba nem nagyon jártam, leginkább csak pénzt szerezni mentem oda.

Mennyiért lehet most drogot venni?

Pikót vettem, egy egységet kétezerért adnak, ez négy-öt csíkot jelent. Egy csík nagyjából két és fél óra. (A pikó partydrog hatású, élénkséget, pörgést, eufóriát, és a fáradtságérzés hiányát okozza – a szerk.)

Mit éreztél, amikor használtad?

Erős, magabiztos és bátor voltam a drogtól, nem voltam fáradt vagy éhes, csak szárnyaltam.

Drog nélkül nem éreztél magad bátornak vagy szárnyalónak?

Amikor nem drogoztam, csak nagyon ritkán éreztem ezt az érzést. Viszont amikor drogoztam, a „bátorságom” miatt sok balhéba belekeveredtem.

Milyen balhék voltak ezek?

Először kisebb lopások otthonról, majd a boltból is loptam. Előfordult, hogy nem volt szerencsém, megcsúsztam és rendőröket hívtak. Ilyenkor hazavitték vagy elzártak. Amikor nem volt drogom, és már nem tudtam kínomban mit csinálni, otthon széttörtem mindent, anyukám pedig hívta a rendőröket, és onnan is elvittek. Egyszer egy fiúnak is adtam drogot, aki rosszul lett, emiatt is van rendőrségi ügyem.

Mikor vették észre a szüleid, hogy veled valami nem úgy megy, ahogyan kellene?

Amikor a mamámnál aludtam, egész este fenn voltam, és ő csodálkozott, hogy egyáltalán nem alszom. Anyukám a mamámtól tudta meg, hogy drogozok. Egyszer otthon is lebuktam, amikor a nappaliban ülve éppen a drogot törtem össze. Aztán abból is látszott, hogy sokszor nem ettem napokig.

Három hónap eltelt a rehabilitációból, miben változtál?

Az egyik fontos dolog, hogy tudok az érzéseimről beszélni, meg tudom fogalmazni, hogy mit érzek. Egy drogos csak kattog, jól érzi magát, ha beszív, de nincs más, ez határolja be a napjait. Most itt tele vagyok érzésekkel, és ezeket tök jó kimondani. Változtam abban is, hogy nem lopkodok, pedig a szomszéd itt is bekinált, hogy lopjak el innen bentről cuccokat és cserébe ad drogokat, de mondtam, hogy felejtse el! A szüleimmel is jobban kijövök, tudok már beszélgetni velük, képes vagyok figyelni az órákon, letisztultam, nem kattogok, és ki tudom venni a részem az itteni életből.

Milyen érzések vannak benned a kattogás helyett?

Előfordul még néha, hogy feszült leszek, ha úgy szólnak hozzám, de ilyenkor elszámolok magamban tízig, és megnyugszom. Sok öröm ér itt, amit korábban nem csináltam, kipróbálok új dolgokat és a nap végére elfáradok.

Ha innen gyógyultan elmész, miben változik majd az életed a korábbiakhoz képest?

Nem lopom a napot tovább, hanem iskolába járok.

De lógni kényelmesebb...

Igen, de abból nem lehet megélni később. Ha elvégzek egy jó iskolát, sokkal jobb jövőm lesz és sportolni is fogok.

Milyen sportot szeretsz?

A focit és a pingpongot. Korábban fociztam is egy nagy csapatban, de kirúgtak a drogozás miatt. Szeretném visszaszerezni a bizalmat a családomtól és másoktól is. Szeretnék új kapcsolatokat és új barátokat.

Arra készülsz tizennégy évesen, hogy új életet kezdesz. Mit fognak szólni a többiek?

A haverjaim biztosan elítélnék és lenéznek majd az új életem miatt. De ők csak érdektársak voltak. Egyébként sem voltam túl népszerű, mert sosem adtam nekik a drogomból. De ha azt kéri, hogy segítsek nekik, mert változtatni akarnak, el tudom majd nekik mondani, hogy van itt egy jó hely Ráckeresztúron.

Drogos sráccokkal beszélve mindig azt hallom, hogy valamit pótolni akartak a droggal. Neked mi hiányzott az életedből, amit droggal pótolnál?

Talán az odafigyelés anyukámtól és apukámtól. Miután elváltak a szüleim, apukám egy évig nem is foglalkozott velem, anyukám sem tudott rám igazán figyelni, azt csináltam, amit akartam, magamra voltam hagyva. Anyukám inkább csak veszekedett velem, alig beszélgettünk.

Te most változol, ha ők esetleg ugyanolyanok maradnak, könnyebben viseled majd?

Megpróbálok nyitni feléjük és akkor talán ők is máshogy látják majd a dolgokat. Ha én adok magamból, ők is adnak majd. Ha esetleg mégsem így lenne, akkor elköltözők apukámhoz, akivel jobb viszonyt alakítottam ki, mióta bent vagyok. Kíváncsi vagyok, hogy ő ad-e majd magából nekem.

Hogyan képzeld el magad, mi lesz veled tíz év múlva, huszonegy évesen?

Úgy képelem, hogy lesz egy barátnőm, apukám cégében dolgozom majd. Ő házakat épít, és szeretnék majd műszaki vezető lenni nála. Már beszélgettünk is erről.

Ott biztosan keményen kell majd dolgozni...

Igen, de ha itt meggyógyulok, minden könnyebb lesz. Menni fog a munka is, és tudom, hogy örömem lesz benne.

Orsolics Zénó, az otthon és a program szakmai vezetője maga is drogfüggő volt, Ráckeresztúron gyógyult. Saját drogkarrierjének tapasztalatai miatt úgy érzi, hogy könnyebben megtalálja a hangot a srácokkal. A három-hat hónapos terápia célja, hogy a fiatalok megismerjék önmagukat, és ráébredjenek arra, hogy „tisztán, józanul is lehet, sőt érdemes élni”. Orsolics Zénót kérdeztük a tinirehabról.

Minden barátságos és színes. Látszik, hogy figyeltek a részletekre a tinirehab kialakításánál.

Valóban hosszasan válogattuk a bútorokat, próbáltuk felmérni, hogy mire lehet szükség. Az iskola fontos szerepet tölt be ebben az életszakaszban, még akkor is, ha a srácok közül sokan már kimaradtak a suliból otthon. Egyszemélyes padokat vásároltunk, így könnyebb egyénileg, személyre szabottan tanulni. Kő Boldizsár szobrásnak hála, igényes képzőművészeti alkotásaink és barátságos játszóterünk is lett.

Azt hallottam, hogy elég kemény dió szenvedélybeteg fiatalokkal dolgozni. Mennyiben más, mint a felnőttekkel?

Még mi is tanuljuk ezt. Azért nehezebb velük, mint a felnőttekkel, mert egy tini nem él meg olyan mélységeket, mint a felnőtt drogosok, és pont ez a motiváció hiányzik belőlük. A gyerekek legtöbbször külső nyomásra kerülnek hozzánk: a szülő hozza el őket, vagy az iskolából, esetleg a gyermekvédelemtől irányítják ide. A gyerek pedig egyáltalán nem érzi, hogy kezelésre szorulna. Nagyon nehéz megértetni velük, hogy ha nem is olyan értelemben függők, mint a felnőtt szenvedélybetegek, de a szerhasználatból adódó magatartási, viselkedési, beilleszkedési problémáik vannak. Mindannyiuknak van mit tanulniuk, fejlődniük. Nehéz a lázadásuk, a kitörési kísérleteik.

A gyerekek azt mondják, hogy az iskolában és a környékén a legegyszerűbb droghoz jutni. Jellemzően mit vesznek?

A dizájn drogok és a fű hódítanak. Ezekből rengeteg fajta van, egyre újabb és újabb szerek ütnek fel a fejüket. Az utóbbi hat-nyolc évben szinte teljesen átalakult a kábítószerpiac. Nem úgy történik, mint régen, hogy a diler árul, hanem már szinte minden második használó tud szerezni kábítószerrel, és kvázi árulja is a barátjának, ismerősének, osztálytársának. Nagy nehézséget okoz a szakembereknek, hogyan vegyék fel a tempót.

Úgy tudom, hogy a dizájn drogok sokkal drasztikusabban fejtik ki a hatásukat, mint akár a heroin vagy a kokain.

Így van, de az is fontos tényező, hogy a gyerekek is sokkal korábban kezdik a drogozást, mint régen. Már 12-13 éves korban szedik ezeket az idegmérgeket, pont abban az időszakban, amikor a személyiségfejlődés igen fontos szakasza zajlik. Ilyenkor kellene megtanulniuk a megküzdési stratégiákat, megélni a szerelmet és a barátságot, felismerni, hogyan kell jó döntéseket hozni. Ehhez képest a szer hatása alatt torz személyiségek fejlődnek. A dizájn drogok sokkal gyorsabban leépítik őket, mint a hagyományos kábítószerrel. Míg egy heroinfüggő nagyjából 8-10 év alatt épül le, a dizájn drogoknál, tablettáknál ez az idő hónapokban mérhető. 3-6 hónap alatt leépülhet a fiatal fizikálisan, idegrendszerileg és mentálisan egyaránt.

Hogyan vehetik észre a hozzátartozók, a tanárok, hogy baj

van? Az iskolai kimaradás feltűnő, de mit kell még figyelni a gyerekeken?

Ez is átalakult a drogok változásával. A kamaszkori problémás viselkedés gyakran összekeverhető a szerhasználat tüneteivel.

Ha egy gyerekkel bármilyen probléma adódik, akár hiperaktív vagy más magatartási zavar, azonnal reagálni kell. A magatartási zavaroknak csak egy része, hogy a fiatal „mellesleg” drogot is fogyaszt, a probléma mélyebben van.

Láttam az ajtóra kifüggesztve egy Rocky idézetet: „az élet nem napfény és szivárvány.” Ez miért került ki?

Fontos, hogy legyenek olyan mondatok, amibe kapaszkodhatnak, vagy ami visszajelzés és tükör a számukra. Egyébként az idézetet az egyik kollégám tette ki. Azt jelenti, hogy küzdeni kell. Mindannyian küzdünk, én is küzdöttem az életem jelentős részében, drogos voltam, itt gyógyultam Ráckeresztúron. Próbáljuk a gyerekekkel megértetni, hogy nyilván könnyebb út beszélni, beszívni vagy beszúrni valamit, mint összekolcolni az edzéscuccot, másfél órán át izzadni, hazamenni, lezuhanyozni. Mindkettő ugyanazt az érzést adja, csak az egyikért nem kell megküzdeni, a másikba viszont energiát kell fektetni.

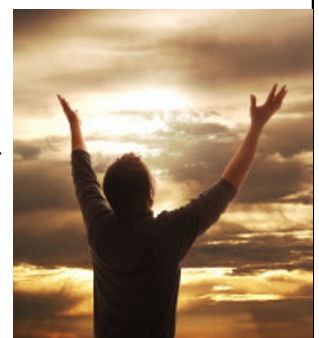
szajelzés és tükör a számukra. Egyébként az idézetet az egyik kollégám tette ki. Azt jelenti, hogy küzdeni kell. Mindannyian küzdünk, én is küzdöttem az életem jelentős részében, drogos voltam, itt gyógyultam Ráckeresztúron. Próbáljuk a gyerekekkel megértetni, hogy nyilván könnyebb út beszélni, beszívni vagy beszúrni valamit, mint összekolcolni az edzéscuccot, másfél órán át izzadni, hazamenni, lezuhanyozni. Mindkettő ugyanazt az érzést adja, csak az egyikért nem kell megküzdeni, a másikba viszont energiát kell fektetni.

Előny vagy hátrány a terápiában, hogy Ön is drogos volt? Nem mondják a gyerekek, hogy Zénó bácsi is drogos volt, aztán megváltozott, majd ők is ráérnek felnőttként megváltozni?

Ezt előnynek élem meg, hiszen az érti meg őket a legjobban, aki maga is átélte, amit ők. Talán ezért jobban figyelnek arra, amit mondok. Bár kaptam már olyan visszajelzést is, hogy azok régi idők voltak, hiszen már én is negyvenéves vagyok.

DÁNIEL ÉNEKÉT UTÁNOZVA...

Az egek fölötti vizek... beszéljete nekem Istenről.
Az Úr hatalmasságai... beszéljete nekem Istenről.
Nap és hold... beszéljete nekem Istenről.
Csillagok az égen... beszéljete nekem Istenről.
Eszök és harmatok... beszéljete nekem Istenről.
Ti szelek mindnyájan... beszéljete nekem Istenről.
Tűz és meleg... beszéljete nekem Istenről.
Hideg és fagy... beszéljete nekem Istenről.
Harmat és dér... beszéljete nekem Istenről.
Jég és hideg... beszéljete nekem Istenről.
Jég és havak... beszéljete nekem Istenről.
Éjszakák és nappalok... beszéljete nekem Istenről.
Fény és sötétség... beszéljete nekem Istenről.
Villámok és felhők... beszéljete nekem Istenről.
Ó egész föld... beszélj nekem Istenről.
Hegyek és dombok... beszéljete nekem Istenről.
Ti teremtmények mindnyájan... beszéljete nekem Istenről.
Források és erek... beszéljete nekem Istenről.
Tengerek és folyók... beszéljete nekem Istenről.
Tengeri halak... beszéljete nekem Istenről.
Égi madarak... beszéljete nekem Istenről.

Pulayné Kovách Erzsébet

Ladányi bácsiék esküvője

Egyik látogatásom alkalmával Ladányi néni örömmel érkezett haza beszerző körútjáról.

Ők ugyanis abból éltek, amit Ladányi néni az Üllői úti virágárusoktól kapott takarítás fejében. Most is ebből a pénzből vásárolt tejet és péksüteményt, amit nagy szeretettel adott át Ladányi bácsinak. Amikor megjegyeztem, milyen szép, hogy önzetlen felelősként férjének adja a legjobb falatokat, szomorú szemmel nézett rám és kijelentette, ők csak polgárilag házasok, mert egyházilag nem volt módjuk megesküdni, és ez egyre jobban bántja őket.

Nem lehetne ezt a hiányt most pótolni?

- kérdeztem. -
Hogyan? Hiszen a párom már a templomig sem tud elmenni...
Hát, itthon is

meg lehet esküdni... - Ebben a lakásban, ilyen szegényes körülmények között? Másnap elmentem a Haller téri templomba ahol nagyon kedvesen fogadtak és megnyugtattak, hogy meg lehet oldani az ott-honi esküvőt.

- Az egyik tanú a sekrestyés lesz, a másik ön - mondta a tisztelendő úr. - Én elviszem az Oltáriszentséget, meggyónatom, megáldozatom és megeskütem Ladányiékát.

Leírhatatlan volt a két kis öreg öröme, amikor elmeséltem a lehetőségeket. Vállaltam a lakás kitakarítását, erre már úgyszólván nagy szükség volt. Szerztem egy fehér abroszt, megkértem a konyhás kedves

nővért, hogy süssön egy esküvői tortát, majd én beszerzem a hozzávalókat. Ladányi néni kapott egy szép fehér menyasszonyi csokrot.

A megbeszélte időben megjelent a tisztelendő úr és elvégezte az esküvői szertartást. Ladányiék szeméből hála és megelégedettség sugárzott. Hála, azért, hogy Isten segítségével, ketten együtt le tudták győzni a sok nehézséget és nélkülözést. Érdemes volt kölcsönös szeretetüket és hűségüket megőrizni. Ezt áldotta meg az Úr, ezzel a késői esküvővel.

Ladányi néni az esküvő után egy szál fehér virágot adott nekem emlékül az esküvői csokrából. Ezt a világot lepréselve, éveken át megőriztem. A háború utáni évek költözködési során ez is elkallódott, de az esküvő emléke máig is lelkemben él. Nem tudom leírni, hogy az egyszerű, rövid szertartás alatt, mi hatott rám annyira, hogy évtizedek múl-

tával sem tudom elfeledni. Ez volt az a KEGYELEM, amely érzékelhetővé tette Jézus jelenlétét. Ő, akinek

tiszteletére világszerte, annyi gyönyörű katedrális emeltek, és akit arany tabernákulumba zártak, Ő velünk akart lenni, ezért eljött a Kiserdő nyomor telepére, egy nyomorúságos hajlékba, két öreg, beteg nyomorult ember szeretetét megáldani. Ez a hatás olyan mély volt, hogy azóta is minden reggel – akár jó, akár nehéz nap áll előttem – minden napomat ezzel kezdem:

**„Ne féljete!
Én veletek vagyok
minden nap a világ végezetéig!”**

AZ ALKU

Sóhajt a szél a Mamré tölgyesében,
pedig a tölgyes nincsen már sehol,
eltemette az idő homokja
a mulandóság mélyén valahol.
De a szél, amely a port ráhordta,
a szél időtlen.
És ma is beszél
Isten – Ábrahámmal, veled, vagy velem?
Ki tudja azt, ha zúgni kezd a Szél?
...Ábrahám az élmény melegével
az őt megáldó Urral szemben áll,
Aki elindult
Kéréssel marasztalja:
– Ötven igazért is eljön a halál
a gonoszokkal együtt, mondd Uram!
(a merészségtől hangja megremeg)

Zendül a Szél a Mamré tölgyesében:
– Ötven igazért megkegyelmezek!
Aki szelet vet... az időtlenségben
viharrá váló nagy hitet arat:
– S ha az ötvennek csak öt híja van,
akkor megvonod irgalmadat?
Irtózva tekint Sodoma felé,
ott lakik Lót és családja, rokon,
nem osztozik a város bűnében,
s ítélet lesz ott túl a dombokon.

Sóhajt a szél a Mamré tölgyesében:
És ha csak negyven igazat találsz?
– Ha találok, a negyven igazért
a város elkerüli a halált!
Izzó szén a lélek rostájában:
– És ha csak harminc igaz lesz, Uram?
– Ha találok harminc igazat,
ítélet nélkül visz tovább az utam!

Zúg már a szél a Mamré tölgyesében,
mert, ahogy fogy a szám, úgy nő a hit:
– És ha húsz, Uram, de ha annyi sincs,
csak tíz igaz... tíz ér még valamit?

Nem volt tíz igaz.
Elveszett a város.
A füst és pernye ma is fojtogat,
ha megszólal a lelkiismeret,
és megkérdezi: van-e tíz igaz?
A lelkünk mélyén vergődik
a kérdés,
és megdöbbenő rá a felelet:
– A Golgotán ért véget az alku!
Nem volt tíz igaz.
Csak Egyetlenegy.

Lukátsi Vilma

Lássuk végre a történetet!

A történet történik, a történelmet írják. Az kerül a krónikába, amit beleírnak, s úgy, ahogy a kor urai kívánják. A történet az, ami tényleg megesett, megesik az emberiséggel. Lappang a feledés ködében, s csak annyit tudunk róla, amennyit személyes, vagy családi emlékezetünk megőrzött belőle. De ez is állandóan vegyül más, esetleg későbbi élmények, eszmék, elkötelezettségek színeivel, meg természetesen a feledés szürke párájával.

A történelemírás természetesen arra lett kitalálva, hogy a múltat a maga képére és hasonlatosságára igazítsa, szükség esetén leváltsa(!), s ha kell, átköltéseivel igazolja a pillanatnyi folyamatokat, és megbízói – királyok, elnökök, pártok, cégek stb. – érdekeit. A mostani éltesebbek többször tapasztalták, hogy pl. amit forradalomként éltek át, az fővesztés terhe mellett ellenforradalom lett, majd újra forradalom, és így tovább...

Szó sincs arról, hogy minden történetíró hazudna. Helyesebb arra gondolni, hogy az ő emlékezete – beleértve tanulmányai során szerzett ismereteit is – a miénkre hasonlít, tehát vegyül, sőt „igazodik”. Keresi a választ a divatos korkérdésekre, követi, vagy vitatja az uralkodó izmusokat, bekapcsolódik az izgalmas vitákba, keményebb szóval: rágja a gumicsontokat. Árnékát ő sem tudja átugrani. Igen tanulságos, hogy „a történetírás atyja”, Hérodotosz vette a fáradságot, hogy bejárja az akkor ismert világot, s úgy írja meg történetét, mégis jellegzetes görög szemüvegen keresztül nézte pl. Babilont, vagy Egyiptomot.

A történelem-kutatás egyik testvértudománya, a filozófia is „átsomagolja” a tényeket a maga irányzata szerint. A marxizmus egye-

nesen az emberiség összes gondjának végleges megoldójaként hirdette magát, akárcsak utóda, a liberalizmus... Az is közös bennük, hogy a régieket csak annyiban becsülik, amennyiben előfutárunknak tekintik őket.

Hogy miként, s miért történik ez mostanában, Gazdaságkor poshadása idején, arról érdemes meghallgatni Ferenc pápát: „A mai olasz média világába mély gyökereket eresztett a reklámpiac hatalmi harca, amelybe immár mélyen beidegződött az LGBT (leszbikus, gay, biszexuális, transzszexuális) mozgalom ideológiai harca. Ma az olasz reklámpiac legtehetősebb beruházói a divatvilág világhírű márkái. A divatvilágban már egyértelmű a gender ideológia hatalmi fölénye. Azok a világmárkák, amelyek ellenálltak az ideológiai gyarmatosításnak, mint például a Barilla élelmiszeripari cég, amely kijelentette, hogy kizárólag a hagyományos családot hajlandó megörökíteni reklámfilmjein, valódi ostromáldozata lett. A Barilla a létező, statisztikailag is kimutatható hagyományos családokat akarta ellátni spagettivel, nem olyan ideológia szülötteit, amelyek az olasz valóságban nem léteznek. Azonnali sajtótámadás áldozata lett, hiszen a média egy olyan világot örökít meg, amely a valóságban nem létezik, és ezt meg kell védenie.” (Ferenc pápa)

Gazdaságkor különös sajátossága a mediatisáltság. Más szóval a sajtó, ami a rádió, a tévé, a világháló és a még újabb eszközök fölhalálása által átvette a hatalmat az ismeretek és tudatok fölött: csak az létezik, amit ezek közvetítenek. Ezek pedig egyre mélyebbre süllyednek, már ami tartalmuk minőségét illeti, mert fő céljuk a közönség befolyásolása. Mondjuk ki: butítása, hogy az emberek vevők legyenek bármire, amit rájuk akarnak sózni. Már Hitler megírta a Mein Kampfban, hogy „a propagandát a legalsó rétegek színvonalához kell igazítani”, mert ez a csoport a legszamosabb. Javaslatát összes ellensége és elvbarátja magáévá tette és buzgón élt vele. Ami valaha csak fülbe sügött pletyka lehetett, az – legyen bármekkora számárság, vagy éppen ocs-

mányság, gonoszság – az a világháló jóvoltából egy szempillantás alatt megkerüli a bolygót és a rászorulókat mind elhlyíti.

Istenem, Megváltóm, maradj nálam!

Tőled távol ellankadnék és kiszáradnék. ha megmutatod magad nekem, újra föléledek. De hogyan tarthatnálak meg téged? Sehogy, csak kérni tudlak: Uram, maradj velem, mert esteledik!

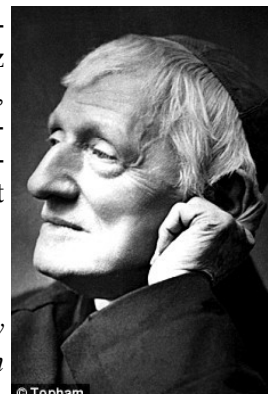
Maradj velem, amíg a halál ki nem vezet ebből a siralomvölgyből! Igen, Jézus, maradj velem mindig! Ha természetem erőtllenül roskad össze, akkor ezután annál bőségesebben árasztod rám kegyelmedet.

Te vagy a fény, amely soha ki nem alszik, a láng, amely mindig lobog! Maradj velem, és ennek a fénynek a ragyogásától megvilágosítva magam is fény leszek, amely másoknak világít.

De ez a fény tőled ered, tőlem egy sugara sem. Olyan vagyok, mint az üveg, amelyen keresztül másoknak fény árad.

Világosítsd meg őket fényeddel, ahogy engem meg tudsz világítani. Hadd hirdessem dicsőségedet, igazságodat, akaratodat! Nem hangzatos szólammal, hanem szentjeidhez hasonlóan a tevékeny szeretet csendes erejével, egész életemben, szívem őszinte szeretetével, amelyet neked adok.

John Henry Newman

A beszélő számár

Érdekes történet (Szám 22, 22-35). Érdemes egész terjedelmében elolvasni. Egy számár Bileámmal (ejtsd: Bálám-mal) a hátán poroszkált az úton. A kocogás nem volt elég gyors Bileámnak és ütlegetni kezdte az állatot, mely látta, hogy egy angyal áll előtte és más irányba tereli. Ezt a tényt azonban gazdája nem látta. Ez a „forgalomterelés” még háromszor megismétlődött és a számár háromszor kapott kemény verést. Erre a számár megkérdezte gazdáját, miért bántja. Amikor kiderült az igazság, akkor lett világos, hogy a beszélő számár megmentette Bileám életét. Épületes történet, de amikor a beszélő számárról hallunk, egy kicsit megmosolyogjuk.

A bibliában sok helyen olvashatunk olyan történetről, mely mosolyra derít bennünket. Nem tűnik merésznek a kijelentés, hogy ha szomorú Istennel állnánk szemben, az tényleg szomorú lenne.

Az üdvösséget nem lehet sem félelemre, sem terrorra építeni. A kegyetlen, szomorú Isten kizárja a mosolyt és a nevetést. Téves az elképzelés, hogy Jézus nem nevetett soha. Azért, mert Isten Fia volt és törődött az emberi nyomorral, nem zárja ki, hogy tudott szórakozni, örült az életnek.

Elment a zsinagógákba és felment a jeruzsálemi Templomba, de arról nem szól az írás, hogy ott imádkozott volna. Ez természetes volt. Természetes volt az is, hogy a Templomon kívül is imádkozott. Olyan helyeken is, ami még tanítványainak is feltűnt. Az Evangélium arról sem számol be, hogy Jézus nevetett volna. Pedig sok kifejezése feltételezi a mély humort, a mosolyát és nevetését.

Megérzésről és felfogásról van szó: a humorérzék nem lehet tovább adni, hanem el kell sajátítani.

Idézek Jézus életéből pillanatszerűségeket, amelyek nem adomák és történetek. Döntsük el mi, vajon Jézus nevetett-e vagy sem.

Ismerjük az evangélium történeteit, és képzeljük el magunk elé a nevető Jézust:
- Amikor a szolgák merítették a borra vált vízből és adtak a vőfénynek.
- Amikor felnézett a fügefára és látta az ott kapaszkodó Zakeust.
- Amikor látta az inaszakadt hordozóit,

hogy nem férnek be az ajtón és kibontják a tetőt.

- Amikor azt mondta, hogy Keresztelő Jánosig a törvény és a próféták kora volt, de most meghirdették az Isten országát és mindenki hivatalos ide.

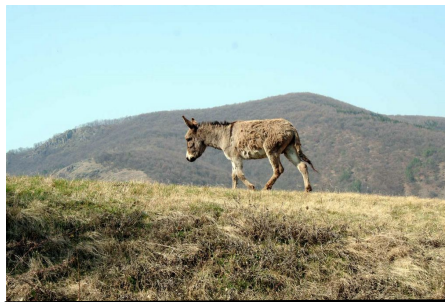
- Biztosan mosollyal az ajkán jelentette ki, hogy nagyobb lesz az öröme egy megtérő bűnös láttán, mint kilencvenkilenc igaz felett.

- Feltámasztotta a naimi özvegy fiát és visszaadta anyjának.

Ítéljük meg mi, nevetett-e Jézus, vagy sem. Egy biztos: a nevetés, a mosoly az emberi tulajdonságok közé tartozik. Miért ne nevetett volna Jézus is, aki egy kiváló ember is volt?

Mosolyog az Isten, nevet Fia, Jézus. Tegyük ezt mi is!

Szöke János

Ó elemek Istene,
Ó titkok Istene,
Ó csillagok Istene,
Ó királyok királya.

Örömd az öröm,
Fényed a fény,
Háborúd a háború,
Békéd a béke,
Békéd a béke.

Fájdalmad a fájdalom,
Szereteted a szeretet,
Mely mindörökké tart,
Örökkön örökké,
Örökkön örökké.

Óír ének

Jézus sem enged be mindenkit az országába

Elítélem azt, aki feltétel nélkül mindenkit beenged. Én több, mint ötezer gyereket fogadtam be, de csak azt, aki kérte, aki tényleg segítségre szorult és azt aki kész volt velem együttműködni. Interjú.

„Szót ejtett a bevándorlási hullámról is. Mit kell tennie egy keresztény embernek ebben a kérdésben?

A legnagyobb baj az, hogy ebben a kérdésben csak a két véglet van – Hóféhérke, vagy vasorrú bába. Felnöhetnénk és észrevehetnénk, hogy a világban van szürke, vagy kék is. Elítélem azt, aki feltétel nélkül mindenkit beenged. Én több, mint ötezer gyereket fogadtam be, de csak azt, aki kérte, aki tényleg segítségre szorult és azt aki kész volt velem együttműködni. Egy partneri viszonyt alakítottam ki a gyerekekkel. Megkértem őket, hogy tanuljanak, fogadjanak szót és ezért vállaltam, hogy szállást, kosztot és atyai szeretetet adok neki.

Vonható ebben így párhuzam?

Mereven azt mondani, hogy hozzánk aztán senki se jöjjön be, az nem magyar emberhez méltó viselkedés. Ájultan hagyni, hogy bárki jöjjön és azt csináljon, amit akarjon, az is nagyon furcsa, beteges dolog. A házamon van egy ajtó, azon be lehet kopogni, ha beengedem be lehet jönni, de a vendégnek is méltónak kell lenni ehhez a fogadtatáshoz. Ebben az ügyben fontos szerepe van a rendőröknek, a határőröknek. Nekik kell megállapítani, hogy ki milyen céllal érkezik hozzánk és logikus, hogy aki bajban lévő emberként, de barátként érkezik azt segíteni kell.

Ebben a népvándorlási helyzetben kell félnie a keresztényeknek?

Mi magyarok a történelem során egy párszor voltunk kultúrák találkozásának középpontjában. Veszélyesek ezek a helyzetek, de én hiszek abban, hogy a párbeszéd segít ezeket mindannyiunk előnyére fordítani és nem válik gyilkos indulatokká.

Mekkora feladata van ebben egy papnak?

Ha az ember az evangéliumra, Istenre figyel és nem okoskodni próbál, akkor ez nem nagy teher. Jézus Krisztus irányt mutatott, eljött a földre és meghívta az ő országába az egész emberiséget, vagyis nagylelkűen befogad, integrál. Ennek a fényében Ferenc pápa döntése, hogy elmegy Lesbosz szigetére és elhoz tizenkét menekültet, érthető és világos. Az biztos, hogy Jézus sem nyakló nélkül enged be mindenkit a mennyek országába. Nem elég csak mondogatni, hogy »Uram, Uram«, hanem tenni is kell érte.”

Átvétel a

mandiner.hu-ról

Vakáció - örömek és veszélyek

Nemcsak a fiatalabbak, de bizonyára az idősebbek is emlékeznek még arra a mámorító érzésre, amit akkor éreztek, amikor a tanterem tábláján egyre hosszabb és hosszabb lett az a kedves szó, amit ma is betűnként rajzolnak fel a gyerekek: ÁCIÓ... KÁCIÓ... AKÁCIÓ... VAKÁCIÓ!!!

Minden iskolás gyerek ágaskodó csikóként várja a pillanatot, mikor a bizonyítvánnyal a kezében nekivághat az „év legjobb időszakának”. Keveset törődnek azzal, hogy ez szüleiknek, nagyszüleiknek nemcsak öröm, hanem sok gond is: nem mindenki tud gyermekének két hónapra felügyeletet biztosítani, a táborok sok esetben vállalhatatlan anyagi terhet jelentenek... Így sok gyerek egyedül marad otthon, esetleg az utcán bókászik elfoglaltságot keresve magának. „Remek” alkalom ez ahhoz, hogy a gyermek rossz társaságba kerüljön, és olyan benyomások ériék, amiktől minden szülő szeretné megkímélni csemetéjét.

Bizony, a szabadság sokszor teher. Az a gyermek, aki – normális körülmények között – regulák között él, gyakorta nem tud mit kezdeni az „édes szabadsággal”. Teszi, amit a szíve diktál, ám, amit a szíve diktál, az sokszor nemhogy nem használ neki, de kifejezetten a kárára van. A szülő okkal félhet, ha gyermekét kénytelen egyedül hagyni, esetleg szomszéd nénik „vigyázó” szeméire bízni. A szülők sokszor, fájdalmasan sokszor felejtik el, hogy sem a rokonok, sem a szomszédok, de még a táborvezetők vigyázó tekintete sem elég, ha nem bízzák legdrágább kincsüket a legfőbb pásztorra.

De valóban csak nyáron van veszélyben a gyermekünk? Csak akkor, ha mi nem látjuk, ha nem óvhatjuk őt a nap minden percében? Nincs-e akkor is veszélyben, amikor mi kényelmesen legyintünk a Lélek hívó szavára, és hagyjuk, hogy az istentisztelet üres padsorokhoz szóljanak, és üres helyeink vádoljanak bennünket: „Azért mert nyár van, ne gondold, hogy Istennél is szünet van!”

Nem sodorjuk-e veszélybe gyermekünket akkor is, amikor elfogadjuk a „döntését”, hogy ő nem akar templomba menni (és nem csak nyáron), mert ha „erőltetik”, a végén még „megutálja” az egészet. Hiszen „le van terhelve szegényke, legalább vasárnap hadd pihenjen!”

Hányszor, de hányszor hallani ezeket a szavakat! Nincs-e veszélyben a gyermek, ha mi komolyan azt gondoljuk, hogy 7-8 évesen „még kicsi a hittantáborhoz”, mivel „ügysem érti még az ige üzenetét”.

És nincs-e veszélyben akkor, amikor mi kicsinyes módon például azon vitatkozunk, hogy tetszik-e nekünk vagy sem a liturgia, majd sértődötten sarkon fordulunk, és gondolatban még a templomajtót is bevágjuk magunk mögött. Arra persze nem gondolunk, hogy ezáltal gyermekünknek is üryget szolgáltatunk, miért ne menjen templomba, és például arra, hogy majdan miként álljon egyháza ügyéhez....

Az ősellenség eközben elégedetten dörzsöli markát, és lesi a pillanatot, mikor csaphat le fiunkra, lányunkra, unokánkra. A gyermeknek még a lábát sem kell kitennie otthonról, a tévéből akkor is fáradhatatlanul szól hozzá a „kísértő”, és egy védtelen lélek nem veszi észre az alattomos ravaszkodást, hanem elfogadja és magáévá teszi. A múltkoriban hallottam beszélni egy hét éves gyermeket, aki meg volt győződve róla, hogy neki van olyan földöntúli ereje, mint a pókembernek, s ezen az anyja jót kacagott...

Aki felelős szülő, és a legjobbat szeretné gyermekének, annak tudnia kell a választ arra, hogy mi adja a legnagyobb biztonságot. Csakis Jézus Krisztus szeretetében van biztonságban gyermekünk! És erre nemcsak nyáron kell gondolnunk, hanem már akkor is, amikor odaállunk újszülöttünkkel az oltárhoz, hogy a szent kezeszségben részesítsük. Erre az órára lehet és kell azután visszaemlékeznünk, amikor kezét elengedve, gyermekünket az útjára bocsátjuk.

Dr. Ajtony Zsoltné

Egy nap reverendában

– Bemutatták a gyulafehérvári szeminárium imázsfilmjét

A Megtestesült Bölcsességről elnevezett gyulafehérvári papnevelő intézet (Seminarium Incarnatae Sapientiae) keretében működő Erdélyi Magyar Egyházirodalmi Iskola (EMEI) május 15-én, pünkösdvasárnap mutatta be a szemináriumot népszerűsítő „Idebent” című imázsfilmjét.

A pünkösdvasárnap bemutatott imázsfilmben szeminaristák vallanak hivatásukról, imaéletükről, mindennapos tevékenységeikről, feladataikról, terveikről. A film célja, hogy segítséget nyújtson a papi hivatás iránt érdeklődőknek, akik bepillantást nyerhetnek a növendékek életébe.

A filmet Albert István-Csaba, Orosz Roland, Nyíró Szabolcs, Kalányos Ottó, Kelemen Arnold, Lechli Arnold, az EMEI In design szakosztály tagjai készítették.

László Zsolt másodéves papnövendék, az EMEI In design szakosztályának tisztikari koordinátora így nyilatkozott a szeminaristák e rendhagyó vállalkozásáról:

„Idebent! Mi történik idebent? Lassan két éve, ha szünidőben találkozok emberekkel, mindig ez az első kérdésük felém... Az imázsfilm elkészítésével, amely szemináriumunk életéről nyújt képet a külvilág kíváncsi szempárjainak, bemutattuk, hogy milyen is a titokzatos gyulafehérvári papnevelde élete, ott bent, a falak mögött. Az egyetlen módja annak, hogy ha valaki nem látogat el ide, megtudja, körülbelül mi zajlik itt nap nap után, a hétéves képzés alatt.

(...)

Az ötlet a következő volt: mutassuk be egy átlagos napunkat reggel 6-tól este 10-ig. Azt, ami egy tanév legnagyobb részét kiteszi. Sok időt töltöttünk el valóban azzal, hogy letisztázzuk, nem föltétlenül egy egész évet kell összeszűrtenünk, amelyben szüretől Mikulásig, Mikulástól papszentelésig minden benne van, hiszen ezt nem lehet egy rövidfilmben jól összefoglalni. Egy napunkat idebent, minden körítés nélkül összeállítani, jobbnak véltük. Ahogy a forgatókönyv végére pontot tettünk – igaz a gyertyával a körmünkre égve –, azonnal fellelkesült a társaság. Nem győztem csodálni, hogy milyen hatékonyan kezdtek el dolgozni: forgattak, egyeztettek, vágták a felvételeket, és egyre jobban kezdett alakulni! (...)

A filmkészítés során, úgy érzem, gazdagodtunk sok szép és vidám pillanattal, sikerült jobban megismernünk egymást és képességeinket, valamint olyan csapattá formálódtunk, amely egyben egy családhoz is hasonlított.

Érdekességként elmondanám, hogy a film elkészítéséhez összesen 50 gigabyte anyagot használtunk fel, hossza pedig összesen 46 perc és 13 másodperc.

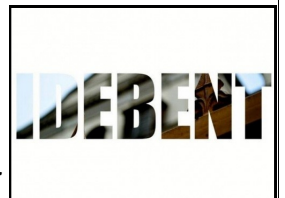
Remélem, elnyeri mindenki tetszését, és tényleg tükrözni fogja ez az alkotás szemináriumunk életét. Annak reményében adjuk át, hogy sikerül a papi hivatást érző fiatal emberek számára bátorítást nyújtanunk arra, hogy elfogadják Isten meghívását, és érezzék, hogy idebent jó helyük lesz céljuk elérésének megvalósításában.”

Elérhetősége:

<https://www.youtube.com/watch?v=jBVL5-oP2Zk>

v=jBVL5-oP2Zk

Magyar Kurír

Krisztus a legnagyobb szenvedések idején is ott van velünk

– Bemutatták Csókay András új kötetét

A Szent István Társulat ünnepi könyvhete keretében, május 11-én Kindelmann Győző, a kiadó főszerkesztője beszélgetett a Stephanus Könyvesházban a nemzetközi hírű idegsebésszel, Csókay Andrással, akinek most jelent meg „Idegsebészet és hétköznapi misztika” című könyve.

Szemben sok hívő tudóssal, orvossal, akik nem beszélnek a hitükről, Csókay András nyíltan vall erről – emelte ki Kindelmann Győző. – A könyvszerző professzor elmondta, minden nemzetközileg is elismert orvosi ötlete, amely által hatékonyabban gyógyulhatnak a betegek, imádság közben született. Ezt elhallgatni hazugság lenne. Ezzel függ össze a könyv címválasztása is. Csókay András hétköznapi misztikának nevezi azt a mély, szemlélődő imádságot, amely által mindnyájan misztikussá válhatunk, eljuthatunk a legmélyebb valóságunkba, átélve a közvetlen istentapasztalatot, ami fantasztikus módon megerősíti az ember hitét. Erről orvosi kongresszusokon is tanúságot tesz, mert ez az igazság. A Jóisten az ő szerzőtársa, Ő sugallja neki az ötleteket. Eddigi munkássága során többször is megtapasztalta az ima erejét a gyógyításban.

A kötet Csókay András kimondhatatlan fájdalomából született, amit tízéves fia, Marci elvesztése miatt érzett – hangsúlyozta a Szent István Társulat főszerkesztője, majd a következő, egy családi fotó alatt olvasható sorokat idézte a könyvből: „»Erőnk az erőtlenségben van« – mondja Pál apostol. 2014. február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén, a kora esti órákban egy egyórás sikertelen újraélesztési kísérlet után a rózsafüzért imádkoztuk holtan fekvő tízéves kisfiunk mellett.”

Hogyan jutott el odáig, hogy egy ilyen mélyre taszító esemény után ne csak az értelem és az akarat szavaival fogadja el Isten szándékát, hanem a szív szavaival is? – tette fel a kérdést Kindelmann Győző.

Csókay professzor kifejtette: a hit fejlődésének vannak szép szakaszai, de néha rettenően tragikus állomásai is. Ez utóbbihoz tartoznak a súlyos veszteségeink. Ilyenkor nagyon könnyen válhat az ember olyan kereszténnyé, akit csak az értelem és az akarat mozgat.

Az életet végig lehet élni úgy, hogy az értelmekkel és az akarattal hiszek, de közben savanyú vagyok, megkeseredett, elfordulok a földi boldogságtól. Nem leszek jókedvű keresztény, nem tudom mosolyogva továbbadni a jó hírt, mert megroppantott a szenvedés, az érzelmi oldal nem zárkózik fel az értelem és az akarat mellé. Így a háromlábú székemnek elvész a harmadik lába, az érzelmi hit, a megtapasztalás. Két lábbal viszont a tanúságtétel nagyon ingatagga válik. Akikben nem ég eléggé a Szentlélek lángja, azoknak nem érdemes bizonyoságot tenniük – hangsúlyozta Csókay András, és hozzátette, ezt saját magán is megtapasztalta.

Mi, keresztények ugyanis örömhírt közlünk, és ezt az egész lényünknek sugároznia kell. Márpedig ez két lábbal nem megy – mondta az idegsebész. – Az örömhír azonban mindenkor örömhír, akkor is, ha szenvedés ér bennünket. Ennek felismerésére kell az embernek eljutnia, de ez csak értelemmel és akarral nem megy.

Hogyan szerezhetem meg az érzelmi hitet akkor, ha tragikus fájdalom ér? Ez a könyv erről szól – szögezte le Csókay András, majd így fogalmazott: ehhez egyetlen dolgot kell tennem, bátornak lennem és kitaranom értelmileg és akaratilag, emellett azonban menni, csak menni, egyre beljebb és beljebb önmagamba. Az ember átverekszik magát önmaga belső rétegein keresztül, ahol sok minden szembejön vele a saját életéből, de a végén megtapasztalja a szentháromságos Egyisten kimondhatatlan, végtelen szeretetét. Ehhez kitartásra és hitre van szükség. Ha ez megtörténik, helyreáll a harmadik láb, és onnantól kezdve bármi történik veled, boldog vagy, tudsz ismét mosolyogni, reményt adni az embereknek.

Az idegsebész professzor hangsúlyozta, hogy mindezt saját szomorú tapasztalatán keresztül próbálja bizonyítani a könyvben.

Egy apa, aki 58 évesen elveszti a legkisebb gyermekét, aki mindig a legkedvesebb... megtalálja késő délután a medence piszkos, húszcentis vizében holtan... Ez a legtragikusabb dolgok közé tartozik, iszonyatos szenvedéssel jár. Mégis, Csókay András a saját tapasztalatai alapján vallja, hogy „Krisztus ott is veled van, ebből a mélységből is kiemel, talpra állít”.

A professzor állítja: tavaly húsvétra – tehát alig egy évvel a tragikus haláleset után – teljes mértékben helyreállt az érzelmi láb, és boldogan élnek a feleségével és gyermekeikkel, munkájában pedig sokkal kreatívabb, mint korábban volt. Istenhez is sokkal közelebb került, és ebben benne van az elhunyt kisfiú, aki rengeteget segített nekik.

Csókay András felidézte, misztikus üzeneteket is kapott Marcitól, az elsőt rögtön a haláleset után. 2014. február 12-én délben, amikor átvette az urnát az Igazságügyi Orvostani Intézet melletti temetkezési vállalatnál, kiüresedve, a teljes megsemmisülés állapotában volt. S akkor világosan hallotta, hogy az utca túloldaláról átkiabált neki a kisfia: „Apu, Jézus karjaiba hullottam, nem a medencébe!” Ez a kiáltás döbbenetesen váratlan volt. Marci sosem használta így a „hullottam” szót. Senki nem állt ott, de egyértelmű volt, hogy ez az ő hangja.

Az idegsebész professzor mélyeséges hittel vallja: van misztikus megtapasztalás, és ez nem csupán Keresztes Szent Jánosnak, Avilai Szent Teréznek vagy a sivatagi atyáknak a privilégiuma, hanem a miénk is. Isten nekünk is ugyanúgy megadja ezt, ha szánunk rá időt, és elég bátrak vagyunk ahhoz, hogy elinduljunk a lelkünkben befelé, és nem csak a rohanó, felületes keresztény életet éljük.

Ha valaki meg akarja vizsgálni, hogy valóban mély istentapasztalat volt-e, amit átélt, akkor azt kell elsősorban megvizsgálnia, hogy kapott-e valami olyat, amit Jézus nem mondott, ami pluszként jelent meg az evangéliumhoz képest. És ha úgy találja, igen, akkor biztos, hogy a gonosz lélektől jön – „az egómból” –, s nem szabad vele foglalkozni. Ha nem tartalmaz semmi újat az Úr Jézus kinyilatkoztatásán kívül, akkor foglalkozhatok vele mint misztikus élménnyel. Pont az a hétköznapi benne, hogy bármelyikünket elérheti, ha elszánjuk magunkat, elindulva önmagunk mélyére. Lehet ez bármi, egy egyszerű jámbor gondolattól kezdve valóban olyasmig, ami különleges megerősítés – folytatta Csókay András.

Végezetül pedig hangsúlyozta: „A szívbe száll le az értelem imája, és elő lehet ezt segíteni. Hogy hogyan, erről szól ez a kis könyv – reményeim szerint segítségül – a veszteségek, bajok között élőknek. Szendéseinkhez, veszteségeinkhez, elhunyt szeretteinkhez csak Krisztuson át szabad közeledni, különben a sátán szabad prédáivá leszünk. Őt nézve, vízen járva kell élnünk. Csak így lehet. Ha leveszem a szemem az Úrról és csak a földi kislíamat nézem, egyből stüllyedni kezdek. Ha együtt nézem őket, békében vagyok.”

Fotó: Fábrián Attila

Bodnár Dániel/Magyar Kurír

Miért vagyunk magányosak?

Egy kis vendéglőben vacsoráztunk.

Hatan voltunk a teremben, de nem ismertük egymást.

Mindenki külön asztalnál ült.

Egyikünk arcán sem volt mosoly.

Vacsora közben az egyik újságot olvasott: a filmrovatot böngészte, egy másik mély hangon hosszas telefonbeszélgetést folytatott, de egyszer sem mosolyodott el.

Néha találkozott tekintetünk, pillantásunkban azonban nem volt baráti melegség. Karnyújtásnyira vacsoráztunk egymástól, de távoli idegenek voltunk egymás számára.

Miért, Uram?

Mindannyian sietve fejeztük be a vacsorát, és kiléptünk az utcára. Csupán egy szórakozott, kényszeredett „Jó éjszakát!” maradt utánunk az étterem levegőjében. Aztán eltűntünk a sötétben, magunkkal vittük problémáinkat, reményeinket, munkánkat, bűneinket.

Uram, miért vagyunk mi emberek ily közel egymáshoz, s ugyanakkor ilyen távol? Miért olyan nehéz találkozunk és megölelnünk egymást, ha nem háborúban, hanem békében élünk?

Elegendő lett volna, ha a vendéglő ajtajában egy bombát helyeznek el, s minket összefűzött, baráttá tett volna a közös veszély.

Miért van a fájdalomnak nagyobb összekapcsoló ereje, mint a reménynek?

Ha valamelyikünket itt mellettünk súlyos betegség támadta volna meg, akkor találkozott volna az életünk.

Együtt látogattuk volna meg otthonában vagy a kórházban, s valamit megérthettünk volna életéből.

De egyikünknek sem volt szüksége a másikra: ettünk és fizettünk.

Senki sem tudta, ki ül a szomszédos asztalnál.

Valóban nem volt szükségünk egymásra, Uram?

Lehet, hogy mind a hatan keresztények voltunk.

Talán mindannyian ünnepeltük vasárnap a szentmisét.

De ha mást nem, mindannyian emberi lények voltunk, egyazon bolygó gyermekei, akik adni és kapni, kommunikálni tudnak egymással.

Valamennyiünknek talán egy barátságos szóra lett volna szüksége. Talán volt közöttünk valaki, aki választ adhatott volna a többiek kétélyeire.

Talán valaki zsebében ott lapult a kulcs, mely nyitja a reménység ajtaját a férfi szá-

mára, aki a filmrovatban keresett menekülést a szomorúság elől, gyógyírt a csalódásaira. Miért olyan nehéz hinnünk, Uram, hogy senki sem megy el mellettünk anélkül, hogy a te gazdagságodból ne hozna magával egy részt?

Miért olyan nehéz elfogadnunk, hogy bármely pillanatban ajkunkra adhatod azt a szót, melyet felebarátunk vár, amelyikre éppen szüksége volna?

Hiszen minden létező dolog tulajdonképpen ajándék mások számára, nemde?

És továbbra is egymás mellett élünk, együtt étkezünk, reggelenként ugyanarra a liftre várunk, ugyanazon a buszon zötykölődünk anélkül, hogy köszöntenénk egymást.

Úgy viselkedünk, Uram, mintha te sosem jártál volna a földön, mintha nem támadtál volna fel, mintha nem nyilatkoztattad volna ki szereteted titkát, hogy minden ember Isten képmása és a te gyermeked, hogy minden emberben másként ugyan, de te jelensz meg. Mintha elfeledtük volna, hogy amit nem kaphatok meg az egyik embertől, azt megkaphatom a másiktól.

Mintha nem hinnénk el, hogy csak akkor válunk érettebbé, ha mindenki előtt nyitva hagyjuk ajtónkat.

Mintha nem lenne egyformán feladatunk. Hogy az első lépést megtegyük.

Miért könnyű, Uram, a lövészárkokban, a kórházban barátságot kötni, s mitől válik oly nehezzé, ha beköszönt a béke, ha behunyt szemmel élvezhetjük a napsütést, és sietség nélkül ehetjük a pizzát kedvenc vendéglőnkben?

Lehetünk-e igazán keresztények, Uram, ha képtelenek vagyunk találkozni, kezet nyújtani egymásnak, ha nem tudunk beszélgetést kezdeményezni, egymásnak „jó éjszakát” kívánni, mint akiket ugyanaz a sors kapcsol végérvényesen egybe?

Segíts, Uram, hogy legalább ne felejtünk el embernek lenni, hogy az egymás felé közeledéshez ne várjunk egy háború kitörésére, vagy hogy fájdalom zúduljon ránk. És ne legyen az igaz barátság olyan ritka, mint a fehér holló.

Juan Arias

Tanúságtétel

Egy abortusszal kevesebb

Amikor öt évvel ezelőtt papokat szenteltem, szentmise után odajött hozzám egy asszony, és láthatóan meghatódottan azt mondta nekem:

„Püspök úr, valamit el kell mesélnem önnek. Amikor ön fiatal pap volt, részt vettem egy lelki napon, amely Port au Princeben volt. Előadásában az abortusról beszélt. Azt mondta, hogy az anyáknak vigyázniuk kell gyermekeikre, A gyermekek, akiket meg akarnak ölni, egy nap elnökök, papok vagy püspökök is lehetnek. Akkor én állapotos voltam és el akartam vetetni a gyermekeimet. Prédikációja után sokat gondolkoztam és hála az ön szavainak, nem tettem meg. Ez a gyermek egyike azoknak a papoknak, akiket ön most szentelt fel, és ezt meg szeretném köszönni önnek.”

Eustache Saint Hubert

A Csodák a hétköznapokban

Számvetés

Valamikor a jó gazda levette a mestergerendáról a kocás noteszt, meglegte a tintaceruzáját és nekihasalt a számvetésnek. Most megpróbálom Lóránt atyát szóra bírni, hogy tegyünk mi is egy számvetést, hiszen 2015. júniusa óta ezt nem tettük meg.

Egyházi vonalon elsődlegesen a lelki életben történt változások a fontosak. Hogyan értékeli Lóránt atya a hívek áldozatkész, szeretetből fakadó segítőkészségét és az egyházközösségünk mindenkorai életét? (Ministránsok, elsőáldozók, bérmezők, esküvők, felolvasók...) A testületi tagok munkájával elégedett? Az imaközösségek jól működnek? Sokan kapcsolódnak be a közös imákba, kilencedekbe? A megújult karitásról mi a véleménye Lóránt atyának?

A maximalista szólal meg belőlem, amikor azt válaszolom erre, hogy „messze még a Kánaán”. Az újonnan induló, vagy szerveződő közösségekkel kapcsolatban nyilván enyhébb a mércém, mint a már régóta működőkkel. Még több aktivitás és elzártág kellene, hiszen így tudnak/tudnának a közösségek igazán jelle válni. „Jel vagy lenn a földön, hegyre épült vár, tudod, más lesz a menny, ha rejtőzöl csupán” – fogalmazza meg a Signum Együttés az evangélium örökségét üzenetét egyik dalában.

A közelmúltban alakult meg a nyugdíjas klubunk Lóránt atya ötlete nyomán. Molnárné Ági vezetésével hamar összekovácsolódtunk. Lóránt atya milyen elgondolás alapján javasolta a klub létrejöttét? (Védő faktor az elmagányosodás ellen, vagy a depresszió ellen?)

A motiváció az volt, hogy idős testvéreink, akik a különféle csoportokból ilyen-olyan okoknál fogva kiszorulnak, otthonra találjanak egy rendkívül nyitott, életállapotokra, gondjaikra, szükségükre érzékeny közösségben. A koordinátor választása úgy érzem, telitalálat volt, rendkívül dinamikus és harmonikus az irányítás mind a tagok, mind pedig az egyházközösség vezetése irányában.

A felnőtt katekézis, a mozivetítések, a felnőtt társasjáték mind folyamatosan működnek. Lóránt atya nekünk ajándékozta szabad idejét, türelmét. Mi a célja, mi motiválja erre a nagy áldozathatalra? (Talán fel akar rázni minket? Vagy azon fáradozik, hogy elmélyítse fizikálisan Istenkapcsolatunkat?)

Kizökkenteni a ma emberét remetei magányából, a paradigmák, a berögzült szokások világából nem könnyű feladat. Az elem kerülő, bocsánat a szóért: masszából szeretnék családis közösséget kovácsolni. Máiig vissza-visszacseng egy testvér észrevétele, miszerint eddig azt sem tudta, hogy hívják a mellette vagy előtte ültőt, s most már a nevével szólítja, tehát úgy érzi, közösségként kezdünk magunkra eszmélni, nos, ennél szebb elismerése nem lehet az eltelt három évről.

A felnőttek tavaszi, őszi közös kirándulásait is évről-évre megszervezi Lóránt atya. Mindig felejthetetlen élményekben van részünk. A dús programot mi alapján válogatja össze?

Talán úgy, ahogy egy háziasszony állítja össze a vasárnapi ebédet. Legyen izletes, tápláló, változatos. Azaz legyen benne lelkiség, kultúra, különlegesség, azaz széles spektrumon mozogjanak a felkínált programok, mindenki találhasson benne magának valót. A szemellenzős látásmód sosem volt a sajátom.

Kórusunk csodálatos kitartással működik. A szent zene keretén belül megszólítanak mindnyájunkat és gyönyörködtetéseinkre énekelve együtt dicsérjük „Jó Urunk” -at.

Dicséret a kórustagoknak kitartó, elszánt szolgálatukért. S főként azért, hogy az intrikálás közepette sem adták alább, van lelki erejük a néha ellenszélben való navigáláshoz. Türelemmel kell kívánnunk azt az időt, mikorra a testvérek végre megértik, az egyház mindenki egyháza, ahol minden értéknek helye van, vagy ahogy ezt a

Mester annak idején tanította: „A Lélek ott fúj, ahol akar!”

Lóránt atya nem vágyik sikerre. Nála siker az, ha valaki lelkét Istenhez emelheti. A szenvedélyes szentbeszédei valóságos lelki gyakorlatok. Mint lelkipásztorunk, mi a legfőbb célja híveivel szemben?

Nekem kevésbé adatik meg, hogy vendégként, turistaként vasárnap templomba térjek. Ha erre mégis alkalmam adódik, beülök a padba és nem tagadom, némiképp kritikus füllel hallgatom a paptestvérek igemagyarázatait. Vegyes a tapasztalatom. Ha az olvasóállványon állok, mindig gondolok arra is, aki szomjas, nyitott lélekkel ül a padban, vajon kap-e egész hétre való lelki kapaszkodót, eligazítást. Ez inspirál, amikor egy-egy vasárnapra felkészülök. „Amit szeretnétek, hogy tegyenek veletek az emberek, ti is tegyétek velük” – így intett bennünket Jézusunk.

Már az előző beszámolóban megállapítottuk, hogy elfogytak az épületen belüli helyiségek, ahová lehetne tervezni valami közösségi helyet. De már tárolva volt a Lóránt atya fejében lévő merevlemezen egy közösségi (családi) udvar egy szalonnasütővel, majd egy filagóriával, a gyermekek részére trambulinnal és focipályával. Hogyan született meg ez az ötlet?

A sok felújítást követően már csak egy tér maradt, némi szójátékkal élve: a szabadtér. A legényekkel eddig is fociztunk itt egy-egy mise után, s egyszer csak belém fészkelte magát a gondolat, miért ne lehetne többeké ez a kolostor mögötti füves udvar. A kerengőben nagyon „kirakatban” lennénk, s az nem is mindenre alkalmas. Aztán jöttek az ötletek futószalagon: kellene egy tűzrakó hely, hozzá kerti pad, majd kikerült a trambulinnal is, hamarosan egy hintával is bővílni fogunk. Az eddigi két szalonnasütés további reményre ad okot.

A kórházi kápolna széppé tétele is már régóta zsongott Lóránt atya fejében. A felújítást a kórház igazgatóságának köszönhetjük, majd Lóránt atya jó ízléssel, aprólékosan megtervezte az apró ablakokat, a berendezések elhelyezését. Mi az üzenete a kórházi kápolnának?

A kórház kápolnájára a műszaki elhasználódás okán ráfért a felújítás. A miséző hely Achilles-sarka a folyamatos beázás volt, ami ellen lavórokkal védekeztünk. Ha már egyszer hozzáfogtunk, nem csak az égetően szükséges beruházásokat végeztük el, hanem igazi kápolna-karaktert szerettünk volna adni a liturgikus térnek, amit ráadásul hetente használunk miszésre és a betegek és ott dolgozók örömeire mindennap használhatunk. A vakolási, festési, villanyszerelési, burkolási munkákon túl csinosítottuk a kápolnát az irgalmasság szentjeit ábrázoló főliák elhelyezésével, és átalakult a liturgikus tér is. Ezzel olyan hívogató, rabul ejtő jelleget kölcsönöztünk a szakrális térnek, ami mellett nem lehet csak úgy elsomfordálni, oda be kell térni, ha kicsiny időre is. A tanév utolsó heteiben elvittem oda a hittanosaikat, hada ismerkedjenek ők is e barátságos kis hajlékkal, Jézusunk „rendelőjével”.

A kolostor nyílászáróinak cseréjét már ideérkezésekor tervbe vette Lóránt atya. Miért lett egyelőre jegelve az elképzelés?

Az eddigi pályázati próbálkozásunkról semmi hír, újabb kiírásról nem tudok. Persze, ha valami csoda folytán lenne egy ilyen közéleti, további problémát jelent, hogy ki hozza tető alá, azaz ki bíbelődjön vele. Az egyházközösségben a fizikai segítségnyújtás még csak csak megoldható, a szellemi jellegű felajánlás még várat magára. Nem hálás dolog egy ilyen pályázattal bajmóldni, látni-futni a beszerzendő igazolások után, kalkulációkat készíteni, árajánlatokért loholni, de napnál világosabb, hogy ezt az orgonaépítés mellett saját erőből finanszírozni nem tudjuk.

Előző interjúban említést tett Lóránt atya a plébánia buszájának cseréjéről. A „Zöld Sárkány” buszunk bevált, hűségnek bizonyul. Már azóta még egy mikrobuszt is vásárolt Lóránt atya. Miért volt erre szükség?

A mikrobuszt nem az egyházközség vette. A hitoktatói díjamból vettem a járgányt. Misesjártnak és karitászbussznak szántam, egyelőre nem ezt a funkciót látja el. Jöhet még olyan idő, amikor eme feladatát is ellátja. Mindenesetre a cipekedéseknél, a kirándulások lebonyolításánál hasznos hajt a valóban szebb napokat megélt, de még működőképes Fiat. Ha sikerül pályázati úton egy új mikrobuszra szert tennem, akkor matuzsálemünk „bevetése” okafogyottá válik.

Az orgonaépítési munkálatok hol tartanak? Folynak be adományok a hívek részéről?

A tervezetési időszak zajlik éppen. Fiatalkorú, ambiciózus orgonaépítőnk művészettörténészeket von be a munkába, s hatóságokkal egyeztet. Egyelőre még az első részletet sem fizették ki, de bármelyik pillanatban érkezhethet a jelzés, hogy elérkezett az idő az orgonaszekrény faanyagának megvételére. Rendkívül óvatossá kell lennünk, hiszen idestova két éve görgetünk magunk előtt egy műemléki följelentést. Egy „ellentáborhoz tartozó” testvér jelezte az örökségvédelmi hatóság felé, hogy a kolostorban átalakítási munkálatok folynak, s ezzel magunkra vontuk a hatóság, hogy is fogalmaznak, „érdeklődését”. Hogy miért alakult ez így annak természetesen megvan a maga magyarázata, ebbe most nem mennék bele, de az tény, hogy ideérkezésemtől fogva tapasztalom a félreértést, félremagyarázást szándékát, a törekvéseimet pártolók hergelését, a rémhírkeltést. Azt is kiolvashatnám ezekből a jelekből, hogy mégsem járok rossz úton, ha ennyi ember érdeklődését felkeltem és akcióra serkentem. Még ha negatív előjelű akcióra is...

A fluktuáció természetes folyamat egy közösségben. Az elmúlt egy évben milyen személyi változások történtek?

Fölker Józsefné adminisztrátorunk lelkiismeretes munkája után nyugdíjba vonult. Most önkéntesek látják el, mintegy „kalákában” az irodai szolgálatot. Békési Csaba kántor úr már nem a mi kötelekünkben szolgál. Helyét, feladatkörét Lacza Attila vette át immár főállásban, aki épp most készül a kaposvári kántorképző tanfolyam első évet záró vizsgáira. Eddigi ténykedése biztató, öröndetes, reméljük, ő is egyre otthonosabban mozog a lassan egyre családiasabbá váló közösségben.

Lóránt atya alap beállítottsága derűs, jókedvű, nyitott. Mindig érik kritikák és sértések, de egy viccel, humorral túl tud emelkedni mindenben. Nem fog el Lóránt atya türelme?

Az irgalmasság szentévében próbálom magam fékezni, hogy az elem dobott kesztyűt ne vegyem fel, ne engedjem magam behúzni valami végeláthatatlan adok-kapokba. Nem tehetem a szószéket a személyes sérelmek, féltigazságok vagy hazugságok cáfolatának, a visszavágásnak vagy az állandó helyreigazításnak, korrekciónak a helyévé. Nekünk elsősorban az örömmüzenetre kell koncentrálnunk. Lehet, hogy ezzel tápot adunk azoknak a hangoknak, amelyek ezt gyengeségnek, vagy beismerésnek értékelik, ilyenkor azonban mindig felsejlik előttem Jézus bámulatos önuralma, aki a pocskondiázást, rágalmakat némán tűrte, mennyei Atyja iránti szeretetéből merítve erőt a csendes helytálláshoz.

Lóránt atyának különös érzéke van a fiatalokhoz. Ami fontos, maga köré tudja gyűjteni őket. Kell-e tekintély a fiatalokhoz való szoros kapcsolathoz, vagy inkább el kell vegyülni köztük?

Is-is. Ez húzd meg, ereszd meg játék. Az is érdekes kérdés, hogy a tekintély miből források. Manapság már vége az „örökölt” tekintélynek. A lépésről-lépésre kivított tekintély az, ami az őszinte respektó alapja. Minden igyekezet, jószándék kevés azonban, ha a megszerzett tekintélyt maga a „közösség” ássa alá meggondolatlan, fölösleges jecseggésszel, hangulatkeltéssel. Nem tudok ezekkel a véleményekkel mit kezdeni: „Atya csak az idejét pazarolja ezekre a vásott kölykökre. Ezek mind a tízeletemek elvetemült kölykei!” Úgy érzem, ilyenkor a mennyország lakói közül Néri Fülöp, vagy Kalazanci József, vagy Bosco János bizony összevonja a szemöldökét és fejét csóválva üzeni: „Ejnye, hát még most sem értitek?”

Sokféle játszási lehetőséget biztosít számukra. Rengeteg időt velük tölt, velük játszik. Nem élnek vissza jószágával?

Sajnos visszaélnek, de nem csak ők. A felnőttek is. A gyerekeknél még mentségül szolgál, hogy tapasztalatlanok, némely esetben neveletlenek, de a felnőtteknek mi lehet a kibúvó? Egyrészt a nyitottság következménye vagy kockázata a sebezhetőség, másfelől pedig ahogy egy bölcs megfogalmazta: ha valaki a folyó vizébe köp, azzal még nem szennyezte be a folyót, tehát igyekszem hamar túltenni magam rajta.

Minden évben maradandó, különleges élményt nyújtó nyári táborozást szervez Lóránt atya a gyerekeknek. Az idénre is már megvan a pontos terv. Hová is lesz a menetel?

A Zemplénbe viszunk. Talán tizenöt évvel ezelőtt jártam ott utoljára, már kíváncsi vagyok rá nagyon. Ez viszonylag érintetlen területe még kicsiny hazánknak. Itt szeretnénk, tartalmas, pihentető hat napot szerezni minden lurkónak.

Az IFI kör egy zseniális ötlet a felnőtt fiatalok részére. Vidám együttléttük egy egész életre meghatározó lesz számukra.

Nagyon remélem, hogy így lesz, bár hozzáteszem, néha ez azzal jár, hogy fölkeredek, mint a példázatbeli pásztor és be-becsöngetek egy-egy elmaradozó fiatalunkhoz. A világ elszívó hatása óriási és ha a családi környezet nem támogató, kevés impulzus éri őket ahhoz, hogy mellettünk tegyék le a garast. Ezért lenne, a közös élményért lenne fontos, hogy minél többször találkozzunk, együtt legyünk. Ezeket az alkalmakat nem féltékenyen kellene szemlélni, hanem segítő-készséggel kísérni, imahadjaratot folytatni a sikeréért. Vagy ők lesznek a jövő, vagy nem lesz jövő. Döbbenettel látjuk, hogy a soraink közül „előremenők”, tehát az eltemetett testvérek helyén nem ül senki sem a templomunk padjaiban.

Az iskolákkal továbbra is jó a kapcsolat? A hittanos gyerekek létszáma stabil?

Az iskolákkal példászerű a kapcsolat és ugyanez a helyzet a testvér felekezettel, a református gyülekezettel is. Számoltam a jövő évi hittanbeiratás „eredményét”. Közel 300 hittanosunk lesz és ez nem kevés. Ha ügyesen, jól misszionálunk és ha a gyerekeink is „emberhalászokká” válnak, kiütnnek a társaik közül fegyelmességükkel, szorgalmukkal, szeretetükkel, ez a létszám még gyarapodhat a jövőben.

Van lehetősége a plébániának bevonni a diákokat az önkéntes-kötelező munkába?

Társadalmi munkába a bérmlásra készülőket fogtuk be. Mégpedig abból a megfontolásból, hogy az egyházközpükbe ivódjon be, hogy az egyházukat tevőlegesen is segíteniük kell. Véget érnek azok az idők, amikor az egyházközségi munkatársakat az egyház kivétel nélkül anyagiilag dotálhatja. Zsugorodunk, ámítja magát, aki ezt nem veszi észre. Aki kész áldozatot hozni az egyházáért, kész gondoskodni róla, jobban is fogja szeretni, jobban is fog ragaszkodni hozzá. Exuperly ezt úgy fogalmazta meg, hogy „az idő, amit a rózsádra vesztegetted, az teszi értékesé a rózsádat.” A rendszeres társadalmi munka tehát a bérmlási fölkeszülés szerves része.

Az egész évi rengeteg munka után remélem, hogy jut majd idő egy kis pihenésre is. A szokott vidéken tölti majd Lóránt atya a szabadságát?

Hajdani egyházközségi nyaralónk lesz a pihenésem helyszíne. Nem ismeretlen ez a segítőink egy része számára, hiszen nyaranta, július első szombatján oda invitálom őket egy kis együttlétre. Ezzel szeretném jelét adni, mennyire nagyra értékelem a jó ügy érdekében tett erőfeszítéseiket.

Megköszönöm a hívek nevében az értünk tett áldozatos munkáját. Jó egészséget kívánok és köszönöm az interjút!

Köszönöm, de kérem, most is csak írjuk a cikk végére az interjút készítő nevét, nem törődve a rossz nyelvekkel, akik képesek még ezt a törekvést is kiforgatni, rossz színben feltüntetni. Azért bízom benne, hogy jó néhányan jó érzéssel és hálaadással olvassák majd ezeket a sorokat, és örülnek az „első kézből kapott” információknak.

MOZI A KOLOSTORBAN

Vetítések:

Június 7.

A Harminchármas

Június 14.

Momo

Június 21.

Fausztina

Június 28.

Imával nyert csaták

A vetítések az esti mise után kezdődnek!

Szeretettel várunk mindenkit!

Eperfagyi, eperfagyi hú de finom...

Hozzávalók 4 főre

4 db banán (túlérett)

2 bögre eper (friss)

0.5 bögre szójatej

2 evőkanál dió (durvára tört)

1 evőkanál lenmagliszt

A gyümölcsöt már egy nappal korábban lefagyaszthatjuk. Olyan banán a legjobb, amelyiknek a héján barna pöttyök vannak, ezeknek magasabb a cukortartalmuk. Legegyszerűbb meghámozva 3 darabba törni, egy lemezre rátenni, betenni a fagyasztóba. Az epret szintén vágjuk fel kisebb darabokra és tegyük a fagyasztóba egy nappal előtte. Az összes hozzávalót egyszerre beletesszük egy erős turmix gépbe és krémesre daráljuk. Friss gyümölcsdarabokkal azonnal tálalhatjuk.

AKIK NAP MINT NAP SEGÍTENEK

Lacza Attiláné (Ági)

1954-ben születtem Nagyatádon. Három gyermekem és három unokám van. Vallásos családban nőttem fel. A gyermekeimet is erre az útra tereltem.

Hála a Jó Istennek az egyház aktív tagjai lettek, így ő általuk én is szorosabb kapcsolatba kerültem az egyházközség tagjaival. Amíg tehetem, próbálom segíteni és megkönnyíteni a plébánián ténykedők munkáját.

Bár csak ott lehetnék a hittanosok zempléni táborában...

És mi tart vissza?
Hát gyere !!!

De mivel telik az egy hét?

Utazunk a „Dongóval”

Megismerkedünk a tájfutással...

Vár a hófánkőzés!

Megostromoljuk a füzéri várat! Hhhh...

Kalandozunk Terabithia földjén!

Korfbalozunk!

Csobbanunk Sárospatakon!

Leánytábor: július 11-16. Füzér
Fiútábor: július 18-23. Kishuta
Szülői megbeszélés: május 27. 18.00 Kolostor, Hajnal Zénó terem
Jelentkezni indulásig lehet. Nem hittanosokat is szeretettel várunk!
További információ:
www.nagyatadi.plebania.hu

Kereszt-út

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520